

ЮЛИАНЕ САРТЕНА
УСЛОВИЕ ЗА ВЛЮБВАНЕ
КАК ПРИНЦЕСА ЕЛЕНА
РАЗБРА ЗА КОГО БИЕ
СЪРЦЕТО Й

Превод от немски: Горан Райновски, 2013

chitanka.info

На принцеса Елена ѝ беше омръзнало постоянно да я контролират. Тя скоро щеше да навърши осемнайсет години и беше сигурна, че е достатъчно голяма, за да взема важните за живота си решения сама.

Принц Едуард фон Фрайберг обаче не мислеше така. Той намираше повереницата си Елена за твърде млада и неопитна и дори безотговорна. Фактът, че за да участва на конкурс за модели беше готова да отложи дипломирането си, беше достатъчно красноречив.

Принцът не предполагаше, че принцесата се занимава с неща, които реално не ѝ бяха интересни, само за да му покаже, че е независима и способна да се справя сама. Добре изглеждащият ѝ настойник провокираше принцесата по начин, която тя не можеше да си обясни, поне не още.

— Повярвай ми, ти ще си на корицата — каза Щефани Вайгерт, докато си тръгваше от училище заедно с принцеса Елена.

Елена фон Монхайм се усмихна и поклати глава, вдишвайки с пълни гърди от свежия пролетен въздух. Той ухаеше на млада трева — работниците косяха голямото игрище до сградата на училището.

— Защо пък точно аз да съм на корицата?

— А кой да е, ако не ти? Никой не изглежда по-добре от теб с тази твоя дълга коса и красиво лице с благородни черти на принцеса...

— Глупости — каза Елена фон Монхайм, но Щефани беше твърдо уверена в това, което казва, и дори не я чу, а продължи:

— Елена, ти не само изглеждаш като принцеса от приказките, ти си истинска принцеса от плът и кръв. Няма списание за мода, което да откаже да те сложи на корицата.

Принцеса Елена все още беше доста скептично настроена, за разлика от приятелката си, която вече кроеше планове за бъдещето.

— Снимката ти на страниците на списанието ще е чудесна първа стъпка в света на модата за теб. Кое осемнайсетгодишно момиче не иска да стане част от този свят на слава, пари и безгрижен живот?

— Аз ще стана на осемнайсет чак през юли — скромно отвърна принцеса Елена.

— Е, и? Вече сме април. До юли остават по-малко от три месеца.

Принцеса Елена прокара ръка през косата си.

— Три месеца може и да не са много, но в случая са важни — каза тя. — Докато не навърша осемнайсет, не мога да вземам такива решения сама.

— Как така? Искам да кажа... — Щефани се замисли, опитвайки се да приведе в своя защита факти, за да не бъде голословна. — Пралеля ти не може да ти откаже, тя изпълнява всички твои желания.

— Леля Луизе няма да има нищо против, права си. Ти обаче забрави за настойника ми.

— О, боже, наистина забравих, че имаш настойник. Това ми звучи направо като от роман от XIX век. Вие благородниците живеете в по-различен свят от нас обикновените хора — замислено каза Щефани.

Принцеса Елена фон Монхайм прие тази забележка със смесени чувства. От една страна се чувстваше обременена от това, че вече беше почти на осемнайсет години, а за всяко свое решение трябваше да иска одобрение от настойника си. От друга страна обаче принц Едуард фон Фрайберг ѝ беше опора в трудни моменти и винаги ѝ помагаше с ценни и добре обмислени съвети.

— Я кажи как изглежда този твой настойник? — с усмивка попита Щефани. — Какъв е той? Старец с дълга бяла брада ли?

— Не, не е старец и няма дълга брада — троснато отвърна Елена, която се подразни от въпроса.

— Добре де, няма брада — продължи Щефани. — Но със сигурност е възрастен и достолепен господин, нали? Ако аз имах настойник...

Принцеса Елена въздъхна. Приятелката ѝ явно имаше доста странна представа за това как изглежда един настойник. Тя искаше да види изражението ѝ, когато се срещне с принц Едуард фон Фрайберг.

Той не беше никак възрастен, а много добре изглеждащ млад мъж. Елена винаги с гордост заставаше до него, когато го представяше на някого или се появяваха на публични места заедно. Принцът обаче гледаше твърде сериозно на задълженията си към Елена и смяташе, че трябва да контролира и направлява всяка нейна стъпка до момента, в който навърши осемнайсет години.

Елена и Щефани седнаха на една пейка в двора на старата гимназия.

— Добре — каза Щефани. — Да оставим настойника ти засега.

— Ами не можем да го оставим — замислено каза Елена. — До осемнайсетия си рожден ден съм длъжна да се съобразявам с мнението му по всички въпроси.

— Добре де, разбрах. Само че той едва ли е наясно с това, че откриванията се пред теб шанс е уникален. Снимки, модни вестници и списания... истинска мечта. Какво по-хубаво може да има от това?

След като завършеше гимназия, Щефани искаше да учи моден дизайн. За нея светът на модата беше всичко — най-прекрасното, което човек може да иска и мечтае. Елена беше убедена, че приятелката ѝ щеше да постигне успех в тази сфера. Щефани беше умна и упорита и не се предаваше пред нищо.

Щефани беше изпратила свои снимки и на Елена в едно модно списание, което търсеше „нови лица“. Принцеса Елена не беше особено въодушевена от идеята и с изненада разбра, че е избрана за фотосесия в Хамбург.

— Ами не съм много сигурна — отвърна Елена, знаейки, че принц Едуард едва ли щеше да погледне с добро око на тази фотосесия, все пак скоро ѝ предстоеше дипломиране.

Щефани обаче беше по-въодушевена от всякога и нищо и никой не можеше да развали приповдигнатото ѝ настроение.

— Само си представи твоя снимка на цяла страница, а под нея надпис: „Принцеса Елена фон Монхайм“.

Принцеса Елена се замисли за това как би реагирал настойникът ѝ, виждайки списанието. Принц Едуард беше едва на трийсет и пет години, но в някои отношения беше твърде старомоден и дори закостенял. Със сигурност нямаше да му хареса фамилното име да стои в някакво си модно списание.

Това обаче беше нещо, което Шефани не можеше да разбере. За нея снимка на корицата беше чудесен старт на обещаваща кариера в света на модата — нито повече, нито по-малко.

Имаше и нещо друго, което можеше да провали пътуването до Хамбург за фотосесията.

— Лошото е, че следващата седмица имам изпити за завършване на гимназията. Няма да имам време за пътуване — каза Елена.

— Ако не използваш шанса си сега, едва ли някога ще получиш втори такъв — отвърна Шефани.

— Съгласна съм. Обаче фотосесията е чак в Хамбург, а в деня, в който трябва да пътувам, имам устен изпит. Ти знаеш това не по-зле от мен.

— Е и какво? Ще кажеш, че си болна.

— Болна? За изпит за завършване?

— Ще сме в Хамбург най-много два дни. Ще вземеш изпита на следващата дата. Ако бях на твое място, изобщо нямаше да се замисля. Е, разбира се, ако не се страхуваш от настойника си...

— Не бъди злобна! — ядоса се Елена. — Какво общо има той?

— Ами така, както изглежда, много общо. Самата ти каза, че зависиш от решението му.

— Той може да ми даде съвет, но аз ще направя това, което искам.

— Ами ето, значи не ти е нужно позволенията му, за да пътуваш до Хамбург.

— Нека не говорим за настойника ми — каза Елена. — За днес ми дойде в повече.

Принц Едуард фон Фрайберг беше поел управлението на кантората на баща си в центъра на Мюнхен и бързо се беше утвърдил като успешен и много търсен юрист. Принцът винаги имаше много клиенти и ангажименти и беше много зает с работата си.

Точно когато принцеса Елена влезе в кабинета му, телефонът звънна, преди да успее да я поздрави. В същия момент в кабинета влезе и секретарката му, за да му съобщи за нов клиент.

— Извинете, господин Фон Фрайберг, отвън ви чака една дама.

Принц Едуард се изправи зад отрупаното си с папки и документи бюро, поздрави Елена и каза на секретарката:

— Дамата ще трябва малко да изчака. След няколко минути ще я приема — каза той.

Принцеса Елена беше свикнала с тази обстановка в кантората на настойника си. Той беше вечно зает и винаги бързаше за нещо или някъде. Принц Едуард обаче винаги намираше време за Елена, без значение какво трябваше да остави или отложи.

— Радвам се да те видя, Елена. Моля, седни — каза с усмивка Едуард. — Ако си жадна, на масичката отвън има чай и вода. Ти обаче прекрасно знаеш за нея — отново се усмихна той.

Тя кимна и си наля чаша вода.

— Какво те води при мен — попита принц Едуард фон Фрайберг. — Надявам се да нямаш проблеми в училище, разчитам да си сериозна и съзнателна.

Едуард изглеждаше много добре в строгия си черен костюм. Елена го харесваше и се стараеше да му го покаже. Принцът обаче явно отказваше да гледа на нея като на нещо повече от ученичка в гимназията, идваща при него, за да му каже какви проблеми има в училище или каква оценка са ѝ поставили на контролното по математика. За Едуард Елена беше малкото момиченце с плитки, което познаваше от години и нищо повече.

— Аз почти приключих с училището — каза тя. — Скоро завършвам, забрави ли?

Той я погледна изненадано.

— А... да, да, разбира се. Тази година си абитуриентка, нали? Това е чудесно.

Абитуриентка... да, той беше прав, поне донякъде. Тя обаче реши да му покаже, че вече е достатъчно голяма и каза:

— Може да се наложи да приключа с училището, преди да стана абитуриентка.

Тя остана доволна от себе си — успя да изрази позицията си така, както беше намислила.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Каквото чу — опита се да не прозвучи троснато тя. — Смятам да прекъсна училище, за да започна кариера като модел.

Едуард повдигна вежди.

— Може ли да ме осветлиш малко по-подробно по въпроса?

— Ами много просто. Оставям завършването на заден план и ставам модел — отвърна тя, макар да осъзна колко детински прозвуча това.

— Не говориш сериозно, нали? — строго я погледна принц Едуард фон Фрайберг.

Елена усети, че краката ѝ трепереха нервно.

— А защо да не говоря сериозно, ако мога да попитам?

— Защото това, което ми казваш, звучи лекомислено и глупаво.

— Защо да е лекомислено? Реномирано модно списание ми предложи фотосесия. Може да ме сложат на корицата като новото лице на сезона.

— „Новото лице на сезона“? — повтори Едуард фон Фрайберг. — Сезонът свършва бързо, Елена, а от това дали и как ще завършиш ще зависи целият ти живот оттук нататък.

— Но това предложение може да е шансът на живота ми — отвърна принцеса Елена.

Той се изправи. Принц Едуард — слаб, висок и добре сложен, в скъп костюм, се облегна на ръба на бюрото и погледна Елена така, че тя инстинктивно се сви на стола.

— На колко години си? — попита принц Едуард фон Фрайберг.

Принцесата се изчерви. Тя мразеше, когато станеше такъв и започнеше да ѝ задава подобни въпроси с тежък тон.

— На седемнайсет съм и го знаеш много добре — събра смелост и отговори тя. — Съвсем скоро ще стана на осемнайсет и няма да завися от мнението на никого, дори и от това на настойника ми!

Той кимна.

— Като те слуша човек, едва ли ще ти даде повече от тринайсет години. Държиш се като упорито малко момиченце.

— Защо винаги трябва да се отнасяш с мен така, сякаш съм ученичка във втори клас? — ядосано извика тя. — Аз вече не съм дете, разбери!

— Никой не казва, че си дете.

— Но ти се държиш с мен все едно съм бебе! — отвърна гневно тя.

— Ами точно в този момент се държиш като такава — отговори принц Едуард.

Елена го погледна ядосано.

— Ти просто отказваш да ме приемеш на сериозно!

— Не е така — отвърна принцът. — Планът ти обаче е крайно необмислен. Да зарежеш обучението си на финалната права и да станеш модел, лоша идея, Елена, много лоша. Никой разумен човек не би те подкрепил.

Може би беше прав. Елена обаче беше решена да не се „даде без бой“.

— Защо постоянно се опитваш да категоризираш кое е разумно и кое не?

— Ами може би защото имам два пъти повече жизнен опит от теб. Замисляла ли си се върху това?

— Ти не можеш да разбереш днешните млади хора, Едуард, бъди сигурен в това — отговори Елена.

Тя се надяваше тази реплика да го накара да се замисли и дори малко да го ядоса. Принцът обаче избухна в искрен смях.

— Така било значи — отвърна той смеейки се.

— Да! Аз мога сама да вземам решенията, които определят живота ми! — заяви Елена.

— След три месеца — да. Сега — не — с приятелски, но твърде решителен тон отвърна принцът.

— Ти само ме контролираш!

— Това е мое задължение.

— Аз вече не съм дете! Аз съм... — принцесата млъкна, защото в кабинета отново влезе секретарката.

— Извинете, ваше височество, но новата клиентка, госпожа Фразели, е много нетърпелива, тя би искала...

— ... да не чака повече — довърши изречението вместо нея самата клиентка, която влезе в кабинета.

Принцеса Елена я погледна учудено с полуотворена уста. Тази жена със сигурност нямаше да допусне да чака повече, все пак беше Лиза Фразели — звезда от киното, театъра и телевизията.

— Извинете, че нахлувам така, уважаеми господин Фон Фрайберг — обърна се към принца тя и му показва всичките си бели, перфектно оформени от специалистите в най-добрата мюнхенска клиника зъби. — Вашите услуги ми бяха препоръчани от приятели. Всички говорят колко сте добър в професията си и ето ме тук пред вас сега.

— Дали съм добър или не ще оставя на вас да прецените — спокойно и даже студено ѝ каза той. — Първо очаквам да ми кажете по какъв въпрос сте дошли при мен.

Вместо да отговори, Лиза Фразели погледна многозначително към Елена, пърхайки с дългите си мигли. Адвокатът веднага разбра намека и пожела на Елена приятен ден, изпращайки я до вратата.

— Ще се видим довечера при леля Луизе. Тогава ще поговорим по въпроса за бъдещата ти кариера на модел.

— Какво иска Лиза Фразели от теб? — полюбопитства Елена.

— Не знам. Предполагам, че ще иска съвет по някакъв въпрос. Надявам се да го оцени по-добре от теб. Ако всичките ми клиенти намираха съветите ми за толкова неуместни, колкото ти, сега щях да съм безработен — усмихна се той.

Елена леко се нацупи на забележката, но любопитството ѝ по отношение на Лиза Фразели не намаля. На нея не ѝ трябваше фотосесия за корица на списание, всички отлично знаеха коя е.

С ясното съзнание, че не се е родил човекът, който да не изпълни, което и да е от желанията ѝ, Лиза Фразели погледна уверено към принц Едуард.

— Добре знам, че сте зает и графикът ви е много напрегнат. Но вие ще приемете да работите за мен, нали? — попита тя с нетърпящ възражение тон, напълно подходящ на самоуверената поза, която беше заела в креслото срещу него.

Принц Едуард се замисли, че обикновено хората, които идваха в кабинета му, първо чакаха да ги покани и тогава сядаха. Лиза Фразели обаче седна така, все едно се намираше у дома си — без да чака нито покана, нито позволение. Адвокатът я огледа. Да, тя беше изключително атрактивна и магнетична жена, точно както по телевизията или на страниците на списанията. Много от звездите, които беше виждал, на живо изглеждаха много по-зле, но не и тя.

— Ами за целта първо трябва да ми кажете по какъв въпрос смятате, че бих могъл да ви бъда полезен.

Тя се усмихна чаровно.

— Ами как да ви кажа... въпросът не е много приятен. Не знам дали следите пресата, но настоящият ми брак не се оказа никак успешен.

Принц Фрайберг предполагаше, че тя е дошла при него заради нещо подобно. Той не следеше светските новини, но със сигурност си спомняше, че този брак не беше първият за госпожа Фразели.

— Разбирам. От колко време сте омъжена?

— От една година. Вече живеем разделени — с усмивка отвърна Лиза Фразели.

Принц Едуард забеляза, че тя винаги щедро демонстрираше перфектните си зъби и деколте. Пластичните хирурзи и стоматолозите бяха свършили отлична работа, трябваше да им се признае.

— Една година? — Едуард беше имал връзки, които бяха продължили по-дълго.

— Ооо — каза Лиза и го погледна с изкусително сините си очи, пърхайки с изкуствените си мигли. — Този даже продължи много. Предишният ми брак се разпадна за шест месеца, а този преди него — за по-малко от три. Погледнато така може да се каже, че с настоящия ми съпруг сме изкарвали много време заедно — каза Лиза Фразели и направи кратка пауза, след която лицето ѝ придоби сериозно и дори

гневно изражение. — Този нахалник обаче иска от мен финансова компенсация в случай на развод. Можете ли да си представите?

— Договорихте ли нещо преди брака? — попита Едуард фон Фрайберг. — Възможно ли е законът да е на негова страна?

— Откъде да знам — ядосано отвърна Лиза Фразели. — Никога не съм чела запетайките в договорите. Не са ме интересували, а и това не е нещо, в което съм силна. Точно заради това съм дошла при вас. Не мога да понасям този човек. Как смее да ми иска още и още пари?

— Хм — замислено каза принц Едуард.

Тя го погледна умолително. Прекрасните ѝ сини очи бяха замъглени от сълзи.

— Ще защитавате ли интересите ми пред съда?

Едуард фон Фрайберг се опита да си представи целия случай от начало до край.

— Как да ви кажа, раздвоен съм. Много съм зает напоследък и...

— Моля ви! — почти плачейки каза тя.

— Добре, съгласен съм — отвърна принцът.

Пралелята на принцеса Елена — баронеса Луизе фон Бург, беше достолепна възрастна дама, която беше взела под крилото си малката Елена след преждевременната смърт на родителите ѝ. Ако принц Едуард фон Фрайберг не беше участвал във възпитанието ѝ като неин настойник и попечител, Елена със сигурност щеше да израсне много глезено дете.

Принцът обаче се беше погрижил да ѝ осигури образование в елитно училище и да не допусне повереницата му да стане жертва на заобикалящите я пороци.

Пралеля ѝ Луизе обаче винаги се стараеше да ѝ угоди и понякога принц Едуард не беше съгласен с методите ѝ — смяташе, че твърде много я глези.

Този следобед, както и всеки друг, принцеса Елена се прибра в къщата на пралеля си в Грюнвалд, където живееха само двете. На масата я очакваше прясно изпечен сладкиш.

— Реших, че малко силна храна ще ти дойде добре — каза леля Луизе. — Имаш толкова много за учене покрай завършването си, трябват ти сили.

— Много мило, лельо, благодаря ти — усмихна се Елена и седна на безупречно подредената маса за чай. Леля ѝ сложи едно голямо парче сладкиш в чинията ѝ.

— Сложих цели парченца ябълка — каза старата — Знам, че много ги обичаш.

— Да, лельо — каза Елена и с удоволствие отхапа от сладкиша. В следващия момент обаче се замисли, че не трябва да допуска да напълнее. Ако продължаваше да яде сладкишите на леля си, никога нямаше да може да стане успешен модел.

— Имаш ли още домашни, миличка? — попита леля ѝ.

Елена се усмихна. Тя беше чувала този въпрос стотици, може би дори хиляди пъти от нея. Леля ѝ гледаше на нея като на малко момиченце, а не като на порасналата и готова да се грижи сама за себе си абитуриентка, за която младата принцеса искаше да я смятат всички наоколо.

Младата принцеса обаче не се ядосваше на леля си за това, че гледаше на нея като на дете. Елена се дразнеше само на принц Едуард. Тя искаше адвокатът да говори с нея като равен с равен и да не оспорва

решенията ѝ, защото беше сигурна, че вече спокойно може да ги взема сама без негова помощ.

— Докато стане време за вечеря, ще уча в стаята си — отвърна Елена.

— Добре, добре, детето ми. Но не се преуморявай твърде много. Мисля, че младите момичета като теб не трябва да прекарват дните си, заровени в тези големи книги. По мое време беше друго. Всичко, което се искаше от нас, беше да знаем френски и да можем да свирим на пиано.

— Преувеличаваш, лелю — усмихна се Елена. — Не си чак толкова стара.

— Ами стара или не, догодина ставам на осемдесет. А и трябва да ти кажа, че родителите ми бяха доста старомодни в това отношение дори за времето си.

Елена се засмя.

— Да, знам. Ние благородниците сме останки от едно отдавна отминало време.

— Елена! Как можа да кажеш такова нещо! — скара ѝ се леля ѝ.

— Ами така мисля. Кой друг, освен мен, принцесата, има настойник?

— Ако имаш предвид принц Едуард, трябва всеки ден да благодарим на Бога за него. Той толкова много помогна във възпитанието ти. Макар че все още е доста млад, човек може да разчита на него винаги и за всичко. Прекрасен човек, просто прекрасен.

— Да, да — отегчено отвърна принцеса Елена.

— Трябва да се отнасяш с принц Едуард с нужното уважение и да си му благодарна за всичко, което прави за теб — каза леля ѝ.

— Нямам нищо против принц Едуард, но вече съм голяма, лелю Луизе.

— На седемнайсет години изобщо не си голяма, дете мое.

— Аз съм почти на осемнайсет — коригира я Елена.

— Каква е разликата?

— На осемнайсет ставаш пълнолетен и можеш да се грижиш сам за себе си.

— Сега може би. По мое време, за да си пълнолетен, трябваше да си навършил двайсет и една години.

След тези думи леля ѝ стана и излезе от стаята.

Принцеса Елена се замисли за това колко ужасно е да станеш пълнолетен чак на двайсет и една, след което се зае с остатъка от сладкиша.

Принц Едуард пристигна в къщата на баронеса Луизе, която се намираше в покрайнините на града, късно вечерта.

Преди да натисне месинговия звънец, той погледна часовника си и видя, че беше станало почти десет часа. Принц Едуард повдигна вежди. Беше глупаво от негова страна да се заеме с развода на Лиза Фразели, при положение че и без друго беше прекалено зает. Принцът обаче вече се беше съгласил и връщане назад нямаше. Той не беше човек, който щеше да допусне да не спазва сроковете, с които се беше ангажирал.

Принц Едуард фон Фрайберг бързо мина през кокетната градина пред къщата, за да поздрави крехката възрастна дама, която беше излязла да му отвори.

— Здравейте, драги ми Едуард — сърдечно го поздрави старата баронеса. — Колко хубаво е да ви видим отново при нас.

— Извинете ме за късния час, баронесо — каза принцът. — Обаче обещах на Елена да дойда тази вечер, защото с нея имаме да обсъдим важен въпрос.

— Но мили ми принце, моля ви, вие сте добре дошъл в този дом по всяко време. За съжаление вече вечеряхме, но бих могла да ви предложа нещо за пиене — каза баронеса Луизе, докато влизаха в къщата.

— Една чаша чай би ми дошла добре — отвърна Едуард.

В момента не му се пиеше чай особено много, но знаеше, че баронесата го приготвяше с удоволствие, а през това време той щеше да има възможност да поговори с Елена насаме.

Само мисълта, че Елена може да прекъсне образованието си точно преди матурата, му докарваше главоболие, а това, че искаше да стане фотомодел, буквално преля чашата.

Когато влязоха във всекидневната, завариха Елена да чете списание за мода, удобно разположила се на дивана в стил бидермайер.

— Заради това ли искаш да прекъснеш учението си? — веднага започна принц Едуард фон Фрайберг, посочвайки списанието в ръцете ѝ.

Елена реши, че принцът беше дошъл, за да я упреква в лекомислие и да се опитва да я убеди да не ходи в Хамбург. Тя се подготви за битка.

— С него се подготвям за фото сесията — отвърна принцеса Елена с възможно най-кроткия си и хрисим тон.

— Фотосесията, която няма да се състои — сухо отвърна принц Едуард. — Ако тя ще попречи на матурата и завършването ти, избий си от главата, че ще ходиш.

Принцеса Елена остави списанието и го погледна гневно. От очите ѝ хвърчаха искри.

— Мисля, че вече обсъдихме това днес следобед — каза тя, стараяйки се да сдържа яда си. — Аз съм почти пълнолетна и съм способна сама да решавам кое е добро за мен и кое не.

— Почти пълнолетна, не забравяй първата дума. Почти.

— През юли ставам на осемнайсет!

— Доколкото знам, все още сме април. След четиринайсети юли можеш да правиш каквото намериш за добре, при положение че си завършила училище, разбира се. Дотогава обаче, не.

— И защо не?

— Защото дотогава отговорността за теб и действията ти е моя. И аз не желая ти да жертваш бъдещето си заради някаква си глупава тийнейджърска мечта!

Елена се почувства засегната от това, че я нарече тийнейджър.

— Аз не съм тийнейджърка! — обидено каза тя.

— Тийнейджър е човек, който не е навършил двайсет години — отвърна принц Едуард.

— Същият си като леля Луизе. Според нея човек е пълнолетен, след като навърши двайсет и една.

— Правилна гледна точка.

Елена се изправи и ядосано хвърли списанието на земята. Тя се замисли защо беше толкова настоятелна за тази фотосесия. Реално погледнато това беше мечтата на приятелката ѝ Щефани, не нейната.

Явно този път беше въпрос на принцип. Тя искаше да докаже на всички, че вече сама може да решава за себе си.

— Само ти остава да си пуснеш дълга бяла брада — язвително му каза Елена. — Така напълно ще се слееш с образа на патриарх и попечител.

— Благодаря за предложението — дипломатично отвърна адвокатът и се усмихна. — Аз обаче съм само настойник, не Дядо Коледа.

Тя го погледна и след това и двамата се засмяха.

Принц Едуард ѝ подаде ръка.

— Хайде да се помирим, какво ще кажеш, таралежче?

Таралежче — така я наричаше като малка, когато беше направила пакост или „показваше бодли“.

Леля Луизе дойде, носейки малка табла.

— Ето, нека изпием по чаша горещ и ароматен чай. Елена, съкровище, би ли донесла захарта и лимона?

— Надявам се да няма проблеми с детето — обърна се тя към принц Едуард, след като Елена излезе, за да донесе лимон и захар.

Принцът поклати глава.

— Няма за какво да се притеснявате. Все пак трябва да свикнем с факта, че принцеса Елена вече не е малко момиче, а млада жена, която иска сама да избере пътя си в живота.

Принц Едуард фон Фрайберг се замисли. Едва сега осъзна какво беше казал. Принцеса Елена наистина отдавна вече не беше дете, колкото и да им беше трудно да го осъзнаят и приемат.

След няколко минути Елена се върна, носейки в едната си ръка захарница, а в другата малка чинийка с нарязани парченца лимон.

— Моля заповядайте — каза Елена и разтърси захарницата под носа на принца, хилейки се.

— Елена, моля те! — с престорена строгост каза леля ѝ.

— Все още си таралежче, а? — усмихна се принц Едуард.

Принцеса Елена знаеше, че Едуард я наричаше така и заради упорството ѝ да участва във фотосесията. Тя не искаше да провали матурата си, но пък от друга страна държеше да покаже на всички и най-вече на настойника си, че е достатъчно голяма, за да прави каквото реши.

Когато влакът пристигна на централната гара в Хамбург, вече беше започнал да вали дъжд. По радиоуредбата се чу гласът на диктора:

— Драги пътници, влакът от Мюнхен пристигна по разписание на трети коловоз.

Принцеса Елена взе чантата си и слезе на перона.

— Чакай ме, моля те — извика Щефани, която беше заклезила куфара си на вратата на влака. Най-накрая успя да се справи с него и двете тръгнаха към изхода на гарата.

— Кой град наричаха „сивия град на морето“? — попита Щефани, след като видя мокрия асфалт на улицата пред гарата.

— Хузум — отвърна Елена. — Лошото време обаче явно е навсякъде днес.

— Но в Мюнхен грееше слънце, когато тръгнахме.

— Мюнхен е на юг, а Хамбург — на север.

— Да — замислено каза Щефани. — Не можем да сбъркаме, че сме на север, нали?

— Ти нямаше нужда да идваш. Защо си губиш времето заради мен?

— Боже, мислиш ли, че бих пропуснала възможността да видя старта на кариерата на фотомодел на най-добрата си приятелка? Та нали аз те убедих да изпратим снимката ти, не помниш ли?

— Така е — замислено каза Елена. — И ми създаде куп проблеми.

— Настояникът си ли имаш предвид?

— Ако разбере къде съм сега, ще получи удар — отвърна Елена. — Това обаче няма значение сега.

— Е няма как да отложиш фотосесията само защото съвпада с изпита ти. Удар или не, ти си тук и сега и трябва да успееш.

— Принц Едуард не иска и да чуе за модната ми кариера — отвърна Елена. — Само при споменаването ѝ се ядосва.

— Да, нали. Сега ми кажи, че ходи с цилиндър и фрак. Как може да е толкова закостенял и скучен?

Принцеса Елена се усмихна.

— Е, не точно с цилиндър и фрак, но като си помисля, може да му стоят добре.

— А, ето там едно такси — каза Щефани и махна.

Шофьорът спря и те се качиха.

Фотостудиото се намираше в самия център на града. Всичко в него беше модерно и елегантно.

Щефани остана в чакалнята, докато принцеса Елена беше представена на организаторите.

— Това е Марион. Тя ще се погрижи да изглеждате добре на снимките.

Марион — симпатична и много дейна млада дама, кимна приятелски на Елена.

— Гримът и прическата ви са наша грижа — каза ѝ тя с усмивка.

Принцеса Елена никога не беше ползвала тежък грим. Тя много рядко прибягваше до гримиране изобщо, тъй като нямаше какво да крие по лицето си. Беше учудена да види стотиците кремове, пудри, червила, сенки и козметични средства, които дори не знаеше за какво са. Колко много атрибути само за един грим!

Докато Марион се занимаваше с първия слой на грима ѝ, до нея дойде една фризьорка и започна да оправя прическата ѝ.

— Прическата и гримът отнемат доста време, но накрая ще сте доволна от резултата — каза ѝ Марион, оправяйки и оформяйки веждите ѝ.

Резултатите наистина бяха забележителни. След като приключиха, принцеса Елена изглеждаше по-прекрасна от всякога.

— Добре, ние сме готови — каза Марион. — Можете да отидете в чакалнята на студиото и да си вземете кафе или енергийна напитка, за да се освежите за фотосесията.

Елена отиде на посоченото от Марион помещение и си взе само вода. Тя не понасяше кафе или други тонизиращи напитки. Това може би се дължеше на факта, че още от малка леля ѝ Луизе я беше научила да пие само чай.

Точно отпиваше първата глътка от водата, когато в стаята влезе тъмнокос мъж и седна до нея.

Елена го погледна, стремейки се да не показва, че го зяпа. Той беше облечен в дизайнерски дънки, широка бяла риза и изглеждаше много добре. Младата принцеса си помисли, че ѝ напомняше на пират и се усмихна леко.

„Пиратът“ я погледна.

— Здравсти — каза той.

— Здравей — отвърна Елена.

— За коя фотосесия си? — попита „пиратът“.

— О, аз не съм модел... тук съм... случайно — объркано отвърна Елена.

Мъжът се усмихна.

— Щом седиш тук, не си „случайно“. Не и с този професионален грим и прическа.

— Да — отговори принцесата. — Тук съм за „новото лице на сезона“.

Елена се замисли и се улови, че не си се представяше в ролята на „ново лице“, може би не можеше да свикне с всички нови неща, които видя тук в студиото. Младият мъж до нея явно знаеше какви фотосесии се провеждаха, очевидно беше в бранша.

— Чух за това — каза той. — Надявам се да имаш късмет и да се появиш на корицата.

— Благодаря. И ти ли си модел? — събра смелост и го попита тя. „Пиратът“ се засмя.

— Да. Работата е много добра — приятна и добре платена. Имам късмет, че се търсят мъже с моята външност.

Елена го погледна. Не беше чудно, че го бяха наели — той изглеждаше много добре. Принцесата не можеше да се сети да е виждала по-привлекателен мъж скоро. Той не беше класически красив, а по-скоро добре сложен чаровен мъж. Елена си помисли, че излъчването му беше като на пантера. На тази асоциация я наведе начинът, по който той се изправи и отиде до масичката, за да си налее вода.

— Името ми е Фабиан Доеринг — каза той, след като се върна на дивана до нея. — Ти как се казваш?

— Елена. Елена фон Монхайм.

Мъжът отпи от водата си.

— Благородничка? Не е зле.

— Да — смутено отвърна Елена.

— Намирам това за чудесно. Да си благородник помага особено в нашия бранш. Знаеш ли какво, искаш ли след снимките да излезем да пийнем по питие?

Елена прие предложението му.

Фабиан Доеринг се оказа неин съгражданин, който беше дошъл в Хамбург за няколко дни, за да се снима в реклама за афтършейв.

— Аз всъщност съм икономист или поне би трябвало да стана такъв, след като завърша — обясни той, докато заедно с Елена и Щефани се настаняваха в сепаре в едно бистро близо до студиото. — Да си модел обаче е много по-доходоносно. Този бранш е много привлекателен откъм заплащане.

— Ако изглеждаш като него, със сигурност е — каза Щефани на приятелката си, докато Фабиан окачваше якето си на закачалката до вратата.

Принцеса Елена кимна мълчаливо. Приятелката ѝ сигурно имаше право. С дизайнерските си дънки и риза Фабиан приличаше на млад преуспяващ бизнесмен.

— Какво ще пиете, дами? — попита той, сядайки в сепарето.

— За мен един сайдер — каза Щефани.

Фабиан погледна въпросително към Елена.

— Едно лате макиато — каза Елена.

Кафето с мляко не беше от любимите ѝ напитки, но за разлика от чистото кафе Елена можеше да го пие спокойно, а и в момента не ѝ беше до алкохол.

— Днес ще се прибирам в Мюнхен с колата и ще пия само кафе — каза Фабиан.

— Наистина ли? — попита Щефани.

— Да. Работата ми тук приключи, а и Хамбург е толкова скучен. Постоянно вали.

— Ние също трябва да се връщаме в Мюнхен днес — каза Щефани.

— Пътуваме с влака — поясни Елена.

— Защо не дойдете с мен? — предложи Фабиан. — В колата ми има достатъчно място.

— Супер! — въодушевено извика Щефани.

Фабиан погледна принцеса Елена и каза:

— Ами значи се разбрахме.

— Да... добре — каза Елена.

Тя си припомни десетките пъти, в които леля ѝ я беше предупреждавала да не се качва в коли на непознати хора. От друга

страна, Фабиан Доеринг не беше непознат. Даже вече можеха да се нарекат колеги. Елена знаеше, че много млади хора пътуваха с непознати, за да пестят пари, даже скоро беше попаднала на уебсайт за колективно пътуване.

Фабиан плати сметката и тримата излязоха от бистрото. Колата му — бяло спортно купе, беше паркирана отпред.

— Купих си го с хонорарите от миналия сезон — обясни той, докато палеше. — Сега обаче отново съм на червено.

Той се усмихна, показвайки идеалните си зъби, които скоро щяха да станат известни в цялата страна от рекламата на афтършейва.

— Така е в живота — продължи Фабиан. — Днес си цар, утре — просяк. Аз не съм привърженик на спестовността. Имам ли пари, харча ги смело. Един път се живее.

Щефани се облегна назад на луксозната седалка, а принцеса Елена изведнъж изпита истинско удоволствие, предвкусвайки пътуването. Само ако можеше да я види Едуард сега, сигурно веднага щеше да ѝ обясни какво глупаво и непредпазливо дете е.

Седмица по-късно принц Едуард седеше в кабинета си, в който прекарваше по-голямата част от денонощието. Часовникът му показваше почти шест часа.

Последният му клиент днес беше Лиза Фразели.

— Мога ли да си тръгнавам? — попита секретарката му, след като доведе госпожа Фразели в кабинета му.

— Разбира се, разбира се. Починете си добре — отвърна принцът.

— Имам ужасни угризения, адвокат Фон Фрайберг, просто ужасни — театрално започна Лиза Фразели, след като секретарката затвори вратата след себе си.

Едуард я погледна изненадан.

— Защо?

— Ами заради мен оставате в кантората си до толкова късно.

— Не се притеснявайте за това — любезно отвърна принцът. — Аз и бездруго съм най-работоспособен рано сутрин и късно вечер.

Лиза показа красивите си зъби в чаровна усмивка.

— Значи имаме нещо общо. Ние актьорите също сме нощни птици. Рано сутрин обаче не мога да правя нищо, денят ми обикновено започва след 11 часа сутринта.

— Мога да си представя — каза принцът. — Предполагам, че на снимачната площадка прекарвате повече време, отколкото вкъщи.

— Да, но не само там. Трябва да знаете, че театърът е голямата ми любов. Сега играя в най-новата постановка на Резиденц театър.

Той я погледна с интерес. Последните й думи прозвучаха наистина искрено. Явно актрисата Лиза Фразели беше дотолкова отдадена на работата си, че съпругата Лиза Фразели оставаше на заден план и нямаше как да има нормален брак.

Едуард фон Фрайберг обаче беше адвокат, не психолог. Интересуваха го само законовите рамки, в които можеше да защити клиентката си.

— Сключвали ли сте предбрачен договор с настоящия си съпруг? — делово започна той.

Лиза поклати глава.

— За съжаление не. Никога няма да се науча да бъда практична... Когато се омъжвам, съм сигурна, че ще е за цял живот. Отново обаче се оказва, че не е. Не ми харесват такива неща като

предбрачни договори. Те означават, че хората си нямат доверие, още преди да са започнали да живеят заедно.

— Хм — замислено каза принц Едуард. Като адвокат подобна гледна точка му се струваше крайно неоснователна и неразумна. Абстрахирайки се за момент от служебните си задължения обаче, той намери Лиза за много добър и искрен човек.

— Освен това всички мъже, за които досега съм се омъжвала, са били много богати — продължи Лиза Фразели. — За тях парите бяха без значение, също както и за мен.

— А сегашният ви съпруг? Той не е толкова безразличен към парите, така ли? Или не е заможен като вас?

— О, не, той също има пари. Много пари. Обаче е много пресметлив и иска да ме изстиска, след като така и така се развеждаме. Много подло от негова страна, не смятате ли?

Принц Едуард повдигна рамене. В момента той не можеше да даде оценка на този човек, най-малкото защото не го познаваше.

Лиза въздъхна.

— Знаете ли, страхувам се, че може би още го обичам. Но не мога да живея повече с него. Невъзможно е.

— Защо не можете да живеете повече заедно — попита адвокатът, намествайки очилата си.

— Не мога да го понасям.

— Извинете за въпроса, но като адвокат трябва да знам какво означава това? Неприятен ви е физически или ви ядосва с действията си?

Лиза се усмихна чаровно, пърхайки с новия си чифт изкуствени мигли.

— Ами, как да ви кажа... той направи с мен най-лошото, което някой може да стори на жена.

Едуард фон Фрайберг повдигна вежди.

— Той ме отегчава — каза тя. — Това е най-ужасното, което някой може да направи с мен.

Лиза разбра объркването му и се засмя.

Принцът се изправи. Той не беше сигурен как да реагира на това, което току-що чу от клиентката си — дали да погледне откъм веселата страна, или да ѝ покаже вратата. Отегчавал я?

Лиза видя, че адвокатът не погледна с добро око на казаното от нея и се усмихна виновно.

— Драги ми принце, моля ви, не ми се сърдете. Аз съм напълно откровена и сериозна с вас, макар че не смятам, че разводите трябва да се приемат чак толкова на сериозно. Какво е мнението ви по този въпрос?

— Разводите може би не, но сключването на брак трябва да се обмисли много сериозно — с неприкрита ирония отвърна Едуард фон Фрайберг.

— Добре — усмихна се Лиза. — Следващия път, преди да кажа „да“, ще обмисля решението си много внимателно.

— Точно това бих ви посъветвал и аз — отвърна адвокатът.

Лиза Фразели огледа атлетичната фигура на принца и усмивката ѝ стана още по-широка.

— Знаете ли какво — каза тя — по това време на деня много огладнявам. Мога ли да ви поканя на вечеря в един малък уютен ресторант? Имам около два часа до вечерното си представление, смятам, че ще ни стигнат.

— Изключено.

Тя го погледна изненадано. Отказа ли ѝ?

Принц Едуард ѝ се усмихна.

— Изключено е вие да сте тази, която да ме покани на вечеря, госпожо Фразели. Аз с удоволствие бих ви поканил, стига вие да изберете заведението.

Те избраха малък, но много скъп и изискан италиански ресторант близо до театъра, където Лиза Фразели имаше представление тази вечер. Веднага щом влязоха, погледите на всички в ресторанта бяха приковани в Лиза и тя нямаше как да не ги забележи.

— Отначало ми харесваше вниманието, което получавах заради известността си — каза тя. — Напоследък обаче започна да ми омръзва винаги да съм под светлините на прожекторите и където и да отида, хората да ме гледат и обсъждат.

— Виждам това — кратко отвърна принцът.

— Човек обаче трябва да е много внимателен. Аз не искам да разочаровам почитателите си, защото благодарение на тях съм постигнала всичко — с чаровна усмивка каза тя, поглеждайки към принца. — Искате ли да дойдете с мен в театъра и да гледате постановката? Играя лейди Милфорд в „Коварство и любов“ от Шилер.

Принцът се усмихна.

— Защо не.

— Билетите най-вероятно са свършили преди седмици, но аз ще ви уредя място в ложите. Само трябва да отидем малко по-рано, за да се погрижа.

Двамата приключиха с вечерята и тръгнаха към театъра. По пътя Лиза Фразели спря до една вестникарска будка.

— Мога да се закълна, че видях тази млада дама в кантората ви, когато дойдох при вас за първи път — каза тя, сочейки корицата на едно модно списание.

— Така ли? — попита той и също погледна корицата. Изражението му изведнъж стана сериозно. — Не може да бъде! — почти извика той.

— Какво се е случило?

— Само момент — каза той и потърси дребни, за да купи списанието.

Взе го и още веднъж внимателно го разгледа. Нямаше съмнение.

— Нещо не е наред ли? — попита Лиза, усещайки раздражението му. Актрисата се наведе и погледна корицата.

— Принцеса Елена фон Монхайм — прочете тя текста под голямата снимка на усмихнатото красиво момиче.

— Това е повереницата ми — кратко обясни принцът.

Той забеляза въпроса в очите ѝ, но не беше в настроение да ѝ обяснява какво предизвика гнева му.

— Извинете ме, но трябва веднага да се прибера — каза Едуард.

Лиза го погледна смаяно.

— А постановката?

— Извинявам се, но трябва да го отложим. Трябва да свърша нещо важно.

Принц Едуард влезе в стаята на Елена, без даже да почука.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита той, показвайки ѝ списанието.

— С кое — невинно го погледна младата принцеса.

— С това — каза той, посочвайки корицата на модното списание.

— Какво за него? — все така невинно го гледаше Елена.

— Какво за него? — повтори той. — Обясни ми какво означава това!

— Нищо — отвърна Елена. — Просто списание.

— Списание, а? Много смешно, няма що. А коя е тази жена на корицата?

— Аз — кратко отвърна принцесата.

Принц Едуард нервно обикаляше из стаята. Принцесата не беше уважила забраната му.

— Ами снимах се в студиото и те са избрали тази снимка за корицата си — усмихнато отвърна Елена.

— Не се бяхме разбрали така.

— Не мога да си спомня да сме се разбирали, за каквото и да е — отвърна тя.

— Аз ти забраних да ходиш в Хамбург! — ядосано извика принц Едуард.

— На моята възраст никой нищо не може да ми забранява.

— Ако заради това не завършиш училище, ти си извършила най-глупавата и безотговорна постъпка в живота си! Матурата не е шега работа и ти нямаш време за подобни глупости!

— Не съм застрашила завършването си, по какъвто и да е начин — опита се да го успокои Елена. — Оказа се, че фотосесията не съвпада с изпитите ми. Няма защо да се ядосваш или да ми се караш.

— Има и още как! Аз ти забраних да работиш като модел, а ти не се съобрази с това...

— Едуард, аз съм достатъчно голяма, за да не можеш да ми забраняваш каквото и да било вече.

— Под снимката е името ти — принцеса Фон Монхайм. Как можа? — ядосано попита Едуард, посочвайки списанието.

— Какъв е проблемът?

— Фамилията на рода ти е на стотици години и е известна и уважавана. Не може да стои по някакви модни списания!

— Това списание е едно от най-реномираните — отговори Елена.

— Няма значение!

— Не живеем в XIX век, Едуард, моля те!

— Това, че си от благородническо потекло, е задължение и отговорност! Без значение кой век или хилядолетие сме!

И двамата се гледаха ядосано.

— Какво лошо има в това, че снимката ми е на корицата? Не съм гола или нещо подобно? Какъв е проблемът?

— Само това оставаше — да се появиш гола!

— Ами защо не? Следващия път може и така да се снимам — опита се да му се противопостави тя, но виждайки ядосания му поглед усети, че се изчерви. — Беше само шегата... не смятам да се събличам...

— Шегата ти не беше никак смешна! Когато навършиш осемнайсет, можеш да се снимаш както си пожелаеш. На един въпрос не мога да си отговоря. Защо искаш да се занимаваш с това?

— Няма да се снимам гола, престани с това, моля те — отвърна Елена обидено. — Просто искам да бъда модел поне за кратко. Доставя ми удоволствие, а и плащат добре, не е никак лоша допълнителна работа — аргументира се тя, спомняйки си за скъпата лъскава кола на Фабиан Доеринг.

През последните няколко дни те се бяха виждали два или три пъти и Фабиан не пропускаше да отбележи, че това странично занимание му носи повече от добри доходи. Той все още учеше в университета и трябваше да плаща за обучението си. Елена се питаше как Фабиан успяваше да намери време за учене при всичките си ангажименти.

Принц Едуард я погледна и поклати глава.

— Откога на наследницата на рода Монхайм й трябва допълнителна работа? А изпитите ти?

— А защо не? Много хора работят, за да се издържат, докато учат.

— Да, но през ваканциите между семестрите, а не по време на сесиите и изпитите. Освен това аз никога не съм крил от теб, че родителите ти оставиха много сериозно наследство, което в момента управлявам от твое име. Няма нужда да се тревожиш за пари, Елена. Отказвал ли съм някога да ти дам пари? Ако са ти необходими, кажи ми и ще получиш.

Елена замълча. Тя знаеше, че принц Едуард фон Фрайберг имаше право. Адвокатът винаги ѝ беше отпуснал повече от достатъчно средства, за да не се притеснява за нищо. Разбира се, той винаги проверяваше доколко „разумни“ бяха покупките и разходите ѝ, но никога не беше я лишавал от пари.

— След няколко месеца ще си пълнолетна и тогава ще станеш много богата млада дама — продължи принц Едуард. — Моля те, не ми излизай с оправданието, че парите от фотосесията са ти били необходими. И двамата знаем, че не е така.

Принцеса Елена седна на един стол, гневно удряйки с ръка по облегалката.

— Може би ми доставя удоволствие да го правя.

— Добре. Но моля те, отложи това удоволствие за времето, в което ще си навършила осемнайсет или поне докато не вземеш успешно всичките си изпити.

— Това си е моя работа — продължи да упорства принцесата.

Принц Едуард фон Фрайберг я погледна разочаровано.

— Понякога се питам — каза той с равен тон — къде отиде малкото будно и умно момиченце, което толкова много обичах.

Тонът му я накара да се замисли над постъпката и упорството си.

— Спомняш ли си, че когато беше на дванайсет, искаше да учиш ветеринарна медицина, а след това се насочи към биологията, защото опазването на околната среда беше много важно за теб — спомни си принц Едуард. — Тогава ти искаше да работиш, за да направиш света по-добро място за всички. Сега единствената ти амбиция е да си новото лице на сезона. Колко жалко, че идеалите, които имаше като малка, са изчезнали.

Последните думи на принц Едуард засегнаха Елена много повече от яда и гнева му.

— Ти не можеш да ме разбереш — безпомощно отвърна тя.

Принцът кимна.

— Страхувам се, че наистина не мога да те разбера. Преди с теб се разбирахме само с поглед. Сега нещата явно са се променили — замислено отговори той и тръгна към вратата. — Лека нощ, Елена.

Принц Едуард фон Фрайберг излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Елена чу как той затвори и входната врата и запали двигателя на колата си.

Принцесата грабна една възглавница от леглото си и ядосано я запрати на пода.

Едуард беше победил в спора.

След тежкия разговор с принц Едуард на следващия ден Елена много се зарадва, когато видя колата на Фабиан Доеринг пред училището. Той беше дошъл да я вземе и да я поздрави за първата ѝ корица.

— Моите поздравления — усмихнат каза той. — Това е голям успех за теб. Имаш късмет, че сега се търсят жени, излъчващи класа като теб.

Той отвори багажника на купето, извади от него голям букет и ѝ го подари.

— Колко мило от твоя страна — изненадано се усмихна Елена. — Мисля, че си първият човек, който се радва на успеха ми. Освен Щефани, разбира се. Тя е на седмото небе от радост.

— Вълнува се все едно тя е спечелила конкурса, така ли? — попита Фабиан леко раздражено.

— Да, може би, но ти знаеш, че Щефани обича модата повече от всичко — отвърна Елена, която все още не можеше да откъсне поглед от огромния красив букет.

Фабиан кимна.

— Мога да си представя. За модел обаче не става, не е достатъчно красива.

— Не говори така — каза Елена в подкрепа на приятелката си. Този коментар я засегна.

— Моля те, не ме разбирай погрешно. Хиляди момичета мечтаят да станат известни фотомодели. За по-голямата част от тях това си остава мечта и нищо повече. Ти, за разлика от тях, имаш всички шансове да успееш. Повярвай ми обаче, този бизнес никак не е лек.

Елена го погледна изпитателно. Фабиан имаше вид на човек, който знае какво говори.

— Как посрещнаха успеха ти в „кралския двор“? — изхили се той.

Принцеса Елена се почувства засегната от тази шега, която сметна за крайно неуместна. Тя обаче се постара да не го покаже.

— Родителите ми, както ти казах, отдавна не са сред живите, а пралеля е твърде стара, за да осъзнае какво всъщност съм постигнала.

Фабиан я погледна въпросително.

— И ти си една малка принцеса, за която никой не се грижи, така ли?

Елена се поколеба за секунда.

— Не. Имам настойник.

Фабиан се засмя.

— Настойник? Наистина? Не знаех, че в ХХІ век някой може да има настойник.

Елена очакваше подобна реакция, повечето хора реагираха по подобен начин, когато разберяха, че има настойник.

— Разбира се — хладно отговори тя. — Родителите ми починаха, когато бях едва на десет години. Някой трябваше да се грижи за мен.

— Мислех, че старата дама — пралея ти — се грижи за теб.

— Така е. Тя обаче е много възрастна и има неща, с които не може да се справи сама.

— С какво не би могла да се справи? — наостри уши Фабиан.

— Ами с правните въпроси например. А и трябва да има някой, който да се грижи за наследството ми.

— Явно наследството ти е значително, щом имаш нужда от човек, който да го управлява...

Принцеса Елена не знаеше как да отговори. Честността ѝ понякога ѝ изиграваше лоша шега.

Фабиан се усмихна, свали прозорците и потегли. Попътният вятър развя косите на Елена.

— Хайде да отидем до Италия — предложи той.

— До Италия? Сега?

Фабиан кимна и се усмихна широко.

— Езерото Гарда не е никак далеч. За час-два сме там, колата ми е доста бърза.

— Лея ме чака у дома...

— Обади ѝ се и ѝ кажи, че ще се прибереш в неделя вечерта.

— Искаш да кажеш, че ще сме там два дни?

— Защо не? — предизвикателно отвърна той. — Днес е петък, какъв е проблемът да прекарваш два дни извън дома? Или това е забранено на малката ни добре пазена принцеса?

Елена нямаше добро предчувствие за тази спонтанна покана, но пък от друга страна за нищо на света не искаше да я смятат за малко момиченце, което трябва да иска разрешение за всичко.

— Чудесна идея — каза тя. — Обаче аз не съм подготвена...

— Не се тревожи за това. Какво приключение ще е, ако си носим багаж. И аз не съм си взел дори четката за зъби.

За да се реваншира за отказа си да гледа постановката ѝ, принц Едуард фон Фрайберг реши да покани клиентката си Лиза Фразели на изложба.

В галерия в центъра на Мюнхен бяха изложени безценни богатства, украшения и бижута на богати индийски семейства от миналото. Изложбата, озаглавена „Бижутата на махараджите“, се радваше на голям интерес.

Адвокат Фон Фрайберг беше умен човек и абсолютно правилно предположи, че Лиза Фразели би проявила голям интерес към подобни предмети. Коя жена не обича бижута?

Двамата бяха спрели до една витрина, в която скъп смарагд хвърляше тайнствените си отблясъци. Лиза Фразели се усмихна.

— Може би това, че диамантите са най-добрите приятели на жените, наистина е вярно — каза тя. — Може би даже единствените им приятели.

Принцът я погледна въпросително.

— Защо го казвате?

Лиза въздъхна.

— Ами след всички провалени бракове... ето ме сега отново пред развод... но вие отлично знаете това, Едуард, няма смисъл да ви го разказвам отново. Истинско щастие е, че мога да разчитам на помощта ви в този тежък момент.

— Разбира се, това ми е работата.

— Да, това ви е работата — усмихна се загадъчно тя, срещайки погледа му в отражението на витрината. — Аз съм сигурна, че вие не сте от типа мъже, които биха оставили дамата на сърцето си при първата трудност или проблем, Едуард — каза тя. — Мъже като вас се срещат все по-рядко.

Той не каза нищо, а отвърна на погледа ѝ във витрината.

Лиза въздъхна.

— Аз имам много почитатели и обожатели. Сигурно всички, които ме гледат на сцената или на екрана, ми завиждат за живота, който водя. Аз обаче не съм щастлива, Едуард, най-вече заради неуспехите ми в любовта. Ето например, спокойно мога да заявя, че никой мъж не ме е обичал дотолкова, че да ми купи този смарагд тук.

Лиза каза последното с престолен патос, който накара Едуард да се засмее.

— Сигурно това се дължи на факта, че в наши дни вече няма махараджи.

Тя вдигна рамене.

— Може би сте прав. Не е лесно да срещнеш махараджа днес, а повечето мъже просто не са способни да направят такъв жест. Искам да кажа, че ако можех да избирам, бих живяла през Средновековието...

— ... в дворец, пълен със слуги и пажове — пошегува се Едуард фон Фрайберг.

Тя се усмихна.

— Защо не. Или като любима на някой махараджа, който може да сложи всички смарагди на света в краката ми.

— Днес обаче вие не носите никакви бижута — отвърна принц Едуард, който беше забелязал липсата им още когато се срещнаха пред галерията.

— Въпрос на добър вкус — отвърна изискано тя. — При положение че ще ходя на изложба на бижута, аз самата не бих искала да изглеждам като коледна елха. Освен това не притежавам нищо, което да може да се мери с тези великолепни неща тук — въздъхна тя.

Принцът кимна. Той се замисли за това, че Лиза Фразели явно беше много повече от разглезената и капризна дива, за която повечето хора може би я смятаха. Тя беше много разумна и интелигентна жена, макар с постъпките си понякога да не го показваше.

Принц Едуард фон Фрайберг осъзна, че ѝ се възхищаваше.

— Трябва да ви призная — каза Лиза Фразели, след като с принц Едуард излязоха от галерията и тръгнаха по централната улица, — че когато най-неочаквано си тръгнахте преди представлението ми, ви бях много ядосана.

— Надявам се да сте ми простили вече — усмихна се принц Едуард.

Лиза го погледна изпитателно.

— Почти. Всъщност аз съм малко любопитна. Мисля, че можете да се реванширате, ако ми обясните какви са взаимоотношенията ви с красивата млада дама на корицата на онова списание.

Изражението на принц Едуард фон Фрайберг се промени и това не остана незабелязано за Лиза.

— Ако това е тайна или не ви се говори за това, не искам да ви принуждавам да казвате каквото и да било — каза красивата дама.

Принц Едуард поклати глава.

— Не, не... не е никаква тайна, по-скоро е... — той прекъсна, търсейки най-подходящите думи. — По-скоро е семеен въпрос.

Лиза Фразели повдигна красивите си безупречно оформени вежди.

— Принцеса Фон Монхайм, нали така се казваше фотомоделът, е ваша роднина, така ли?

— Не... да, тя ми е повереница. Неин настойник съм, откакто беше на дванайсет години. Не сме роднини. Принцеса Елена загуби родителите си преди шест години. Баща ми стана неин настойник, след това аз започнах да изпълнявам тази функция, след като наследих кантората му. Казано накратко, отношенията ни са чисто делови като между настойник и повереница.

— Наистина ли? Извинете, но някак не мога да се съглася.

— Така е, права сте. Познавам я още от дете и между нас има силна емоционална връзка. Аз изпитвам чувство на дълг и отговорност към нея и бъдещето ѝ.

— Според мен сте твърде млад, за да поемете функциите на баща на осемнайсетгодишна млада дама.

— Да, така е. Аз съм ѝ по-скоро като по-голям брат.

— Какво е мнението ви за принцесата?

При мисълта за младата принцеса Едуард неволно се усмихна.

— Елена е чудесно момиче. Понякога обаче е прекалено упорита и дори бих казал твърдоглава — въздъхна той. — Решението ѝ да участва във фотосесия по време на матурата с пример за това.

— Говорите за принцеса Фон Монхайм все едно е дете — забеляза Лиза Фразели.

— Да, така е. За мен тя все още е дете, колкото и да не ѝ се иска да се съгласи с това.

Лиза Фразели замълча. Тя беше наясно, че принцеса Елена вече не е дете, нито дори тийнейджър, а зряла и много красива жена.

Едуард фон Фрайберг очевидно отказваше да приеме този факт. Лиза знаеше, че мъжете понякога са слепи за очевидни неща, и беше убедена, че случаят с принц Едуард и отношението му към принцеса Елена е точно такъв.

Всъщност може би така беше по-добре.

Когато принц Едуард фон Фрайберг се прибра у дома по-късно вечерта, първото, което направи, беше да провери съобщенията на телефонния си секретар. Първото беше с разтреперания глас на Луизе фон Бург:

— Тук е Бург. Драги ми Едуард, имам големи грижи. Елена не се прибра тази вечер. Всичко, което получих като обяснение, беше кратко обаждане, с което ме уведоми, че ще прекара уикенда на езерото Гарда в Италия. В Италия, представяте ли си! С някакъв млад мъж, когото не познавам. Извън себе си съм от притеснение. Не знам какво да правя. Ами ако са я отвлекли? Моля, обадете ми се възможно най-скоро.

Веднага щом чу съобщението, принцът взе ключовете от колата си и тръгна към къщата на старата баронеса в Грюнвалд.

— Слава на бога, че дойдохте — сърдечно го поздрави старата жена. — Моля влезте, да седнем. Тази новина ми причини нервно разстройство, което все още не мога да овладеея, драги ми Едуард.

Принцът я последва. Баронесата беше толкова ядосана и извън себе си от страх за Елена, че дори забрави да му предложи обичайната чаша чай.

— Не е ли ужасно всичко това? — почти проплака баронеса Фон Бург. — Не знам какво се случва с Елена. До преди няколко дни беше толкова добро и разумно момиче, а сега е в Италия с някакъв непознат мъж. Боже господи!

— Не ви ли каза с кого заминава? — попита Едуард.

— Спомена името му, някой си Фабиан Доеринг, мисля, че така се казваше. Аз обаче не познавам този младеж. Никога не ми е разказвала за него, не мога да си спомня дори да ми е споменавала. Вие познавате ли го?

Принц Едуард поклати глава.

— Не, не го познавам и не съм чувал за него. Елена вече не ми се доверява така, както като малка. Ние с нея... — той прекъсна и се обърна към прозореца, търсейки точните думи — ... страхувам се, че напоследък се отдалечихме един от друг.

Едуард осъзна, че от това признание го заболя, както и очакваше. Това, че в живота на Елена имаше мъж, за когото не знаеше, му причини още по-силна болка.

— Мислите ли, че трябва да уведоим полицията? — загрижено попита старата баронеса.

Едуард поклати глава. Това, че едно седемнайсетгодишно момиче беше решило да прекара уикенда в Италия с приятел, не беше причина да изпратят полицията да я търси.

— Не мисля, че би било уместно — каза принц Фон Фрайберг.

— По мое време това би било немислимо. Въпреки че времената оттогава са се променили, аз намирам поведението ѝ за лекомислено и безотговорно. Не знам, може би просто съм старомодна.

— Аз също споделям мнението ви — отвърна принц Фон Фрайберг. Освен разочарованието, което изпитваше, той беше много ядосан от това, че Елена беше взела такова решение, без да поиска разрешение от него или леля си. Според Едуард принцесата е трябвало да уведоми старата баронеса много по-рано за плановете си да отпътува за Италия през уикенда. Леля ѝ беше доста възрастна дама и подобни тревоги не се отразяваха никак добре на здравето ѝ.

— Знаете ли, този път аз ще приготвя по чаша чай — предложи Едуард, опитвайки се да успокои старата дама.

Луизе фон Бург стана от стола си.

— И дума да не става. Вие сте гост в моя дом и аз ще се погрижа да се чувствате комфортно в него. Трябва обаче да ми обещаете, че след като Елена се върне, вие сериозно ще поговорите с нея за поведението ѝ напоследък. Подобно държание не подхожда на една почтена млада дама — поклати глава баронесата. — Особено пък ако е принцеса като нашата Елена.

Принцесата стоеше на балкона на хотелската си стая в Италия.

Пейзажът, който се откриваше пред нея, беше прекрасен с типичната за Северна Италия природа и огледалните води на езерото.

— Не е ли прекрасно — каза Фабиан Доеринг, подавайки ѝ чаша с мартини.

Принцеса Елена кимна. Тя си помисли, че сега би трябвало да бъде щастлива, просто нямаше причина, за да не е. Мъжът до нея беше галантен и красив — мечтата на всяка нормална жена. Кратката почивка беше прекрасна или поне трябваше да бъде такава. Елена затвори очи и усети топлия вятър по лицето си.

— Колко си сладка — каза той.

— Какво ще кажеш да се изкъпем в езерото — предложи Елена, отдръпвайки се от него и ставайки от стола.

— Както кажеш — отвърна Фабиан.

Двамата бързо събраха нужните им за плаж неща и отидоха на брега на езерото.

— Трябва да те предупредя, че водата все още е леденостудена — каза той. — Все пак сме едва началото на май.

В езерото имаше десетки платноходки, чиито платна се отразяваха в огледалната повърхност на кристалночистата му вода.

— Няма проблем — каза Елена, но щом докосна студената вода с крак, дъхът ѝ секна. Наистина беше ледена.

Фабиан се засмя, влезе във водата и се гмурна, привличайки одобрителните погледи на няколко момичета на плажа.

Елена също реши да влезе във водата, но почти веднага излезе и се върна на брега — беше ужасно студена.

Фабиан се наслаждаваше на водата и слънцето. Елена забеляза, че той винаги заемаше позиция, в която да може да събере максимално равномерен тен. Тя си помисли, че това е напълно естествено за човек, който изкарва парите си, рекламирайки бельо, афтършейв и спортни облекла.

— Внимавай да не изгориш — загрижено ѝ каза Фабиан. — Това е лошо не само за здравето, но и за кожата ти, която ще остарее много по-бързо.

— Ако така ще стана по-бързо на осемнайсет, може би пък не е чак толкова зле — отвърна многозначително принцеса Елена и се обърна по корем.

Той се изхили.

— Какво ще се случи, когато навършиш осемнайсет?

— Ще мога да правя каквото намеря за добре.

— Човек може да прави каквото намери за добре само и единствено когато има достатъчно пари, за да си го позволи. Когато навършиш осемнайсет, ще станеш ли приказно богата като принцесите от филмите и любовните романи?

Тя кимна.

— Колко хубаво, принчипеса. И какво ще правиш тогава?

— Кой знае. Може би ще опитам да стана професионален фотомодел.

— Засега си на прав път. Най-отговорно мога да го заявя — отвърна той и я погледна.

— Да. Но принц Едуард...

— Кой е принц Едуард?

— Настоятникът, за когото ти разказах. Той никак не одобрява това ми желание. Притеснява се, че може да не завърша успешно гимназия заради фотосесиите.

— Ще можеш ли да завършиш?

— Разбира се. Даже съм с най-висок успех във випуска.

— Така значи, не само приказно красива, но и умна. Истинска принцеса. Питам се обаче, при положение че си наследница на богатство, защо ти е да учиш изобщо?

— Ще съм ти благодарна, ако не ме наричаш постоянно принцеса — троснато му каза Елена.

— Добре, аристократке моя.

Тя се опита да го замери с мократа си кърпа, но Фабиан се оказа по-бърз и я избегна. След това бързо притисна Елена до себе си и я целуна.

— Това е за наказание, задето се опита да ме уцелиш с хавлията — хилейки се каза той. — А сега разказвай. Какво още ти забранява този твой... настояник?

— Ако разбере, че прекарвам уикенда тук с теб, със сигурност няма да е въодушевен от постъпката ми.

— Но той не ме познава.

— Едуард ме мисли за дете, а аз не знам...

Тя прекъсна изречението си и не го довърши. Елена щеше да каже, че не знае дали принц Едуард би одобрил Фабиан. Тя се замисли. По-скоро не.

— Не знам как трябваше да му съобщя, че ще прекарам уикенда в Италия заедно с теб — довърши мисълта си Елена.

— Кажу ми, че имаш намерение да се омъжиш за мен — предложи Фабиан. — Така със сигурност ще го ядосаш.

Принц Едуард фон Фрайберг държеше в ръката си чаша чай. Този път обаче той не я пиеше в къщата на баронеса Фон Бург, а на прясно окосената ливада в градината на замъка си.

През седмицата принц Едуард прекарваше повечето вечери в жилището си в града, но почти всеки уикенд се връщаше в малкия си, но кокетен бароков замък в провинцията, в който живееше сам.

Днес обаче компания му правеше една дама.

Лиза Фразели му подаде чашата си, за да ѝ налее чай.

— Искате ли захар? — попита той.

— Не, благодаря ви. Трябва да внимавам за фигурата си. Освен това смятам, че захарта, лимонът и млякото само развалят хубавия чай.

Принцът се усмихна и разбърка чашата си.

— Да го пием тогава чист — предложи той.

— С удоволствие — усмихна се Лиза, обръщайки лицето си към слънцето. — Какъв прекрасен ден — каза тя, вдишвайки чистия пролетен въздух. — Толкова е топло, а сме едва началото на май. Човек може да си помисли, че сме в Италия, а не в Германия.

При споменаването на Италия настроението на Едуард фон Фрайберг се развали, изражението му се промени и Лиза веднага забеляза това. Тя се усмихна.

— Защо това, че повереницата ви иска да тръгне по собствен път ви ядосва?

— Личи ли ми?

— Разбира се, че ви личи.

— Защо искате да знаете това? — попита принц Едуард леко раздражен от любопитството ѝ.

— Драги ми Едуард, не си ли спомняте, че ми разказахте за уикенда, който принцеса Фон Монхайм е прекарала в Италия с някакъв млад мъж. Вие никак не бяхте въодушевен от тази постъпка. След това сменихме темата и настроението ви почти веднага се подобри. Сега отново споменах Италия и ето ви отново замислен и дори намръщен.

Принц Фон Фрайберг я погледна учудено. Толкова лесно ли беше човек да прочете мислите и да отгатне настроението му?

— Да, няма смисъл да отричам, нали? — усмихна се виновно той. — Наистина много се притеснявам за принцеса Елена. Поведението ѝ напоследък никак не ми харесва.

Лиза въздъхна.

— Разбирам, че не ви е лесно да носите отговорност за принцеса Фон Монхайм. Както изглежда, младата дама никак не ви улеснява в това.

— Така е. По никакъв начин не ме улеснява, даже напротив, винаги прави точно обратното на това, което съм ѝ казал.

— Напълно ви разбирам. Повечето момичета на нейната възраст са така. Сигурно и аз съм била такава — замислено каза Лиза. — Но нали скоро ще навърши осемнайсет години? Тогава тази отговорност ще падне от плещите ви — опита се да го утеши тя.

Принц Едуард замълча. Кой каза, че отговорността му към Елена автоматично ще отпадне в деня, в който навърши осемнайсет? Той повече от всичко на света искаше да я види като успяла в живота жена, на която глупавите идеи от тийнейджърските години да не попречат да се реализира като човек и професионалист.

— Не е ли прекалено хубав този пролетен ден, за да обременявате съзнанието си с тревоги за неща, които така или иначе не можете да промените? — прекъсна мислите му Лиза.

Той ѝ се усмихна.

— Да, може би сте права.

— Не може би, със сигурност съм права, драги ми принце. Ако не вярвате, питайте бившите ми мъже. Те ще потвърдят казаното от мен и тогава със сигурност ще знаете защо се развеждам отново и отново.

Тази нейна забележка го накара да се засмее.

— Не знам за това, но със сигурност мога да разбера защо са се оженили за вас — галантно отговори принц Фон Фрайберг, Лиза го погледна. В очите ѝ се четеше гордост.

— Наистина ли? — кокетно попита тя.

— Наистина.

— А вие не сте видели и малка част от положителните ми качества — загадъчно го погледна тя.

Принц Едуард се усмихна.

— Значи ми предстоят интересни часове и дни.

Лиза се наведе към него.

— Да започнем с целувка. Много съм добра в тази част.

Принцеса Елена се колебаеше дали да представи Фабиан на леля си, но той настояваше за това.

— Защо да не дойда у вас и да не ме запознаеш с леля си, при положение че почти всеки ден те водя и те вземам от училище? — попита той. — Да не искаш да кажеш, че се срамуваш от мен? Мислиш, че не съм достатъчно представителен ли?

Фабиан се засмя на думите си. Възможността някой да сметне него — Фабиан Доеринг, за недостатъчно представителен му се стори абсурдна.

— Добре, убеди ме — каза Елена, слизайки от спортната му кола. — Ела с мен вкъщи.

Баронеса Луизе се подразни от това, че принцеса Елена се прибира у дома с непознат млад мъж.

— Имам изненада за теб, лельо Луизе — каза принцесата. — Това е Фабиан Доеринг, мой приятел, с когото миналия уикенд ходихме до Италия.

Баронесата го изгледа критично. Значи това беше младежът, позволил си да отведе Елена в Италия без знанието и одобрението на принц Фон Фрайберг.

Баронеса Луизе не знаеше дали да се радва, че най-после се запознава с този младеж. Тя все още смяташе, че да я заведе в Италия беше крайно безразсъдно и безотговорно от негова страна.

Старата баронеса си помисли, че може би е прекалено старомодна в разсъжденията си. Освен това не можеше да ги държи на вратата.

— Разбира се. Заповядайте — неуверено каза Луизе фон Бург.

Първото, което старата баронеса забеляза във Фабиан Доеринг, бяха белите му зъби и красивото му лице с перфектен тен.

Фабиан щедро показваше зъбите си, опитвайки се да се усмихва колкото се може по-добронамерено и приятелски. Той обаче не успя да стане симпатичен на старата Луизе фон Бург.

— Сложила си три прибора на масата за чай — забеляза Елена. — Очакваш ли още някого?

— Да, принц Едуард. Той ще дойде всеки момент.

Елена се почувства доста неловко. Тя осъзна, че в къщата на леля й Фабиан беше като чуждо тяло.

— О, в такъв случай не бихме искали да ви притесняваме — каза Елена. — Ще опознаеш Фабиан някой друг ден.

— Но защо? — самоуверено попита Фабиан. — Така даже е по-добре, ще се запозная с всички.

Баронесата го стрелна с гневен поглед.

— Сигурен съм, че ще се намери още една чаша — каза той, забелязвайки трите скъпи порцеланови чаши на масата. Тя беше красиво подредена и постлана с бяла покривка, под която се виждаше палисандърът, от който беше направена.

Старите мебели на баронеса Фон Бург не бяха особено по вкуса на Фабиан Доеринг. Той предпочиташе хром и кожа, но все пак забеляза, че всичко в тази къща беше много изискано и със сигурност скъпо.

— Ще сложа прибори и чаша и за теб — каза Елена, нарушавайки тягостното мълчание в стаята.

— По-добре да изчакаме с чая, докато дойде принц Едуард — каза баронеса Луизе, обръщайки се към Елена.

— Както кажеш — отвърна принцесата и седна на масата. На вратата се позвъни и Елена неволно трепна.

— Това трябва да е Едуард — каза тя. — Да отворя ли?

— Остави — отвърна баронесата. — Икономката е още тук, тя ще свърши тази работа.

В преддверието се чуха силни гласове.

Фабиан се подготви за срещата с настойника на Елена. Той очакваше да види някакъв скучен сухар, който няма нищо друго в главата, освен документи, договори, закони и наредби.

Принц Едуард фон Фрайберг влезе във всекидневната и Фабиан осъзна, че предварителната му представа ни най-малко не се покрива с действителността. Този настойник беше доста по-млад, отколкото Фабиан очакваше — беше най-много на трийсет и пет години. Принц Едуард беше облечен елегантно и излъчваше авторитет и класа. На младия фотомодел веднага му стана ясно, че ако този настойник се окажеше против връзката му с Елена, нямаше да е никак лесно да я задържи до себе си.

Принц Едуард спокойно изгледа Фабиан, спирайки погледа на сивите си очи върху него за няколко секунди. Първото му впечатление не беше никак добро. Принц Фон Фрайберг знаеше, че мъже като него

се харесват на жените и в повечето случаи имат много обожателки. Едуард обаче познаваше добре този тип мъже. Беше се сблъсквал с много от тях при бракоразводните дела на клиентките си. Според него Фабиан Доеринг използваше чара си, за да омае Елена, но за него тя едва ли беше нещо повече от потенциална касичка с много пари.

Елена гледаше напрегнато ту към Фабиан, ту към принц Едуард.

— Нека ви представя — наруши мълчанието тя. — Това е Фабиан, драги ми Едуард. Фабиан, това е настойникът ми принц Едуард фон Фрайберг.

— Елена и аз бяхме заедно в Италия миналия уикенд — с широка усмивка обяви Фабиан, след като двамата с принца се бяха ръкували.

— Чух за това — хладно отвърна принц Едуард.

Точно тази случка беше поводът за идването му днес. Баронеса Луизе го беше помолила да поговори сериозно с Елена за поведението ѝ напоследък.

— В тази къща не е прието да отиваме някъде, без да се обадим и да предупредим предварително — каза адвокат Фон Фрайберг. — Леля ти много се разтревожи за теб, Елена — обърна се към повереницата си той.

— Но аз ѝ се обадох от мобилния — защити се принцесата.

Елена веднага разбра, че срещата няма да се получи. Защо трябваше Едуард да поставя в такова неудобно положение и нея, и госта ѝ?

Баронеса Луизе се постара да разведри нажежената до червено обстановка в стаята.

— За малко да забравя за сладкиша — каза тя. — Елена, би ли казала на икономката да го извади от фурната, да го нареже и да го донесе, моля.

Принцесата тръгна към вратата.

— С какво се занимавате професионално — попита Едуард, обръщайки се към Фабиан.

— Следвам — отговори той с широка усмивка.

— Мога ли да попитам какво?

— Разбира се — отвърна Фабиан все така усмихнат.

Едуард си помисли, че той си беше сложил тази гримаса, преди да влезе в къщата, и беше забравил да я смени.

— Следвам в университета на живота, а покрай него и икономика — опита се отново да бъде остроумен той. — Освен това работя като модел. С Елена се запознахме в Хамбург, докато чакахме във фотостудиото за сесия.

— Разбирам — отвърна принц Едуард и съмненията му по отношение на Фабиан станаха още по-големи. Фотомодел? Принц Фон Фрайберг си помисли, че може би беше твърде старомоден, но със сигурност не можеше да има доверие на човек, който се снима в реклами за мъжко бельо.

Фабиан усети недоверието в погледа му и реши да се защити.

— Елена иска да работи в модния бизнес, след като завърши гимназия — каза той. — Макар че доколкото разбрах, съвсем скоро тя ще наследи пари, с които няма да ѝ се налага да работи каквото и да било — провокативно допълни Фабиан с все същата широка усмивка.

— Засега принцесата все още е под моето попечителство — отвърна принц Едуард. Думите му прозвучаха така, сякаш каза: „Засега принцесата е под моя закрила“.

— Да, но тя скоро ще стане пълнолетна — каза Фабиан, обръщайки се към принцесата. — Партито за осемнайсетия ѝ рожден ден със сигурност ще е чудесно. Много се радвам за теб, съкровище.

В този момент на Елена ѝ се искаше да потъне в земята от неудобство. Младата принцеса знаеше, че поведението на Фабиан е крайно неподходящо за случая. Тя обаче знаеше и че то беше провокирано от студеното държание на Едуард, който по този начин предизвикваше Фабиан. Желанието ѝ да опонира на принц Едуард ставаше все по-голямо.

— Аз също се радвам, че скоро ще стана на осемнайсет — каза Елена. — Осемнайсетият ми рожден ден ще е първият ден от свободата ми.

— Разбира се — отвърна принц Едуард с ирония. — Досега съм те държал с железни окови и белезници и на рождения ти ден ще дойда, за да ги сваля.

— Още захар? — нервно попита баронеса Луизе.

— Не, благодаря — каза принц Едуард. — Има четири начина да развалиш хубавия чай — с лимон, мляко, захар или ако го пиеш в неприятна компания.

След тези думи принцът стана и направи лек поклон.

— Извинете ме, но имам друга среща — каза той.

— Разбира се — отвърна Елена. — Всички знаем, че си женен за кантората си.

Принц Едуард се обърна към нея.

— Става дума за среща от личен характер — поясни той.

Старата баронеса изпрати принц Фон Фрайберг до входната врата.

— Как намирате младия мъж, когото е довела Елена? — попита го тя.

— Честно да ви кажа, силно се съмнявам в добрия ѝ вкус, след като се запознах с него — отговори принц Едуард.

Старата баронеса беше напълно съгласна с принц Фон Фрайберг.

— Да се надяваме, че е просто временно увлечение — замислено отвърна тя.

Може би Фабиан наистина щеше да си остане временно увлечение за Елена, ако поведението на Едуард не я беше провокирало да му се противопостави и да покаже, че е независима жена, а не малко момиче.

Добре, леля й Луизе и Едуард не харесваха Фабиан. Това превръщаше връзката й с него във въпрос на чест.

Фабиан Доеринг от своя страна правеше всичко възможно, за да подтикне принцеса Елена да се противопостави на леля си и принц Фон Фрайберг.

— Ще те разбере напълно, ако искаш да прекратиш връзката си с мен — каза й той. — Аз не съм достоен за теб, все пак съм само обикновено момче от предградията и изкарвам парите си, позирайки за реклами на дрехи и афтършейв. Аз определено не съм добра партия за принцеса, която скоро ще стане наследница на семейното богатство.

— Не говори глупости — отвърна Елена.

— Защо да са глупости? Защо не попиташ принц Едуард какво мисли за мен? Аз знам отговора и преди да ми го кажеш. Настояникът ти ме ненавижда и дори не се опитва да го прикрие.

— А защо да го прикрива, ако не те харесва? — попита принцеса Елена. — Едуард винаги е бил прям и искрен.

— Ами тогава и аз ще съм прям и искрен — язвително отвърна Фабиан. — Не мога да го понасям. Лошото е обаче, че ти зависиш от него и одобрението му.

Фабиан улучи точно десетката. Принцесата се разгневи.

— Изобщо не завися от него! Ако зависех, сега нямаше да сме заедно!

— Така или иначе ти не ми отделяш много време — продължи с хитрия си план Фабиан.

— Аз завършвам училище и имам изпити, забрави ли? — опита се да се оправдае принцесата.

— Винаги ми излизаш с това.

— Последният ми изпит е другата седмица.

— Слава богу.

— Ами ти? Няма ли да направиш нещо за образованието си?

Фабиан махна отегчено с ръка.

— Сега обучението ми не ме интересува — каза той.

— Как така?

— Ами така. Напоследък мисля само за теб и изпитите и всичко друго остава на заден план — отвърна той и я погледна. Тя се усмихна, а Фабиан протегна ръка към нея. — Ела тук сладурано, стига с тази матура.

— Как така стига с тази матура? — стрелна го с поглед тя и бутна ръката му.

— Искам да ме разбереш правилно, Елена. Искам да кажа, че за мен е без значение дали ще завършиш или не. Аз те обичам и искам да си моя жена със или без образование. Искам само ти да си до мен.

— Фабиан, ние се познаваме от няколко седмици...

Той я погледна обидено.

— Добре. Както си и знаех, аз не съм достатъчно добър за теб...

— Стига с тези глупости! Аз дори не съм навършила осемнайсет.

— Но скоро ще ги навършиш, съкровище мое. Тогава никой няма да може да ти забрани да се омъжиш за мъжа, когото обичаш. Даже и господин настойникът ти.

Принцеса Елена замълча. Тя не знаеше как да отговори. Не беше сигурна дори дали го обичаше.

— Аз, разбира се, ще ти вляза в положението, ако не искаш да се омъжиш за мен — продължи с играта той. — Все пак аз съм обикновен човек, който едва ли ще бъде приет добре в аристократичното ти семейство. Само кажи и изчезвам от живота ти...

— О, не, стига, не говори така — разколебано отвърна Елена.

Точно това искаше да чуе той.

— Най-лошото е, че според мен той не иска нищо друго, освен парите ѝ — каза принц Едуард. — Сигурен съм в това.

Двамата бяха в жилището ѝ и след малко щяха да тръгнат за прием. Връзката им вече беше станала достояние на мюнхенските светски хроникьори и всички говореха за нея. Нямаше прием или галавечеря в града, чиито организатори да не искат да ги имат в списъка с гостите си.

Лиза Фразели беше доволна, че отново е под светлините на прожекторите и всички ѝ обръщаха подобаващо внимание, където и да отидеше.

Принц Едуард с лекота щеше да се лиши от удоволствието да присъства на повечето светски събития, на които ги канеха, но все пак беше кавалер и нямаше как да не е до Лиза. Принцът свикна постоянно да е на светски събития и да си говори с присъстващите там на непринудени теми.

— Толкова ли богата ще стане принцеса Елена, когато навърши осемнайсет? — с не особено голям интерес попита Лиза. В момента за нея по-важен беше въпросът коя спирала да използва и какви сенки да си сложи.

— Да. Преди смъртта си родителите ѝ притежаваха голям брой акции в печеливши предприятия.

— Акции? — повтори Лиза, нанасяйки сенки под лявото си око. — На акции невинаги може да се разчита. Днес печелиш, утре губиш...

Принц Едуард се засмя.

— Не знаех, че се интересуваш от инвестиции — каза той.

— Не се интересувам — равнодушно отвърна Лиза, макар да знаеше, че това не беше точно така. — Познавам обаче точните хора, на които мога да се доверя по такива въпроси — намигна му тя. — Вторият ми съпруг, с когото поддържа приятелски отношения, е инвестиционен банкер. Вчера се чухме по телефона и стана дума за акции, които в продължение на години се смятаха за най-сигурната и доходоносна инвестиция, а съвсем скоро са загубили почти цялата си стойност. В техните среди сега се говори само за това.

— Да, такива неща се случват постоянно — отвърна Едуард. — Да инвестираш в акции е рисковано, както и всяка друга инвестиция с висока доходност. Няма гаранции.

Лиза го погледна в огледалото и кимна.

— При определени обстоятелства обаче могат да са и много доходни — каза тя.

— Част от състоянието на принцеса Елена превърнах в злато преди няколко години — замислено каза принц Едуард. — Акциите, които съм избрал за нея, спадат към най-сигурните.

— Знаеш ли какво — каза Лиза. — Защо да не ти дам телефона на Даниел.

— Кой Даниел? Да не е Даниел Милер?

— Точно той. Обади му се от мое име и го помоли за съвет.

Идеята не се стори никак лоша на принца. Той знаеше кой е Даниел Милер — инвестиционен banker на висок пост в американска банка със силни позиции на Уолстрийт.

— Обади му се в Ню Йорк. Той няма да има нищо против да ти помогне със съвет, щом аз съм ти дала номера му — каза Лиза. — Сега обаче трябва да тръгваме, защото ще закъснеем.

Принц Едуард ѝ подаде ръка и погледна в огледалото. Безспорно двамата бяха много елегантна двойка. Защо пък той да не стане четвъртият ѝ съпруг? Все пак тя не беше получавала благородническа титла в нито един от трите си предишни брака...

Вторият съпруг на Лиза Даниел Милер наистина беше много отзивчив и любезен по телефона.

— Разбирам. Обаждате се по препоръка на Лиза. Трябва да ви съобщя, че акциите, които притежавате, са на ръба на пълен срив.

— Но как е възможно? От десетилетия те са смятани за едни от най-сигурните вложения... — объркан отвърна принц Едуард фон Фрайберг.

— Знам. Борсата обаче е едно от най-променливите неща в наши дни. Напоследък често ставаме свидетели на изненади, които не са били очаквани и от най-големите специалисти и анализатори.

— Съветвате ме да продам акциите, така ли?

— Точно така. Колкото се може по-бързо.

— Благодаря за съвета. Смятам да го последвам, защото искам сигурна инвестиция. Парите, с които оперирам, не са мои, а на повереницата ми.

— Ще се радвам, ако съм ви бил полезен със съвета си. Макар че с Лиза сме разделени от години, ние сме добри приятели. А приятелите на моите приятели са и мои приятели. Как е Лиза?

— Доколкото мога да преценя, много добре.

От другата страна на линията събеседникът му явно се усмихна.

— Мога да си представя. Макар че отново е в процес на развод, сигурен съм, че Лиза няма да се предаде. Тя е като котка, винаги пада на краката си — каза Даниел Милер.

— Надявам се да е така. Все пак аз защитавам интересите ѝ — спокойно каза Едуард фон Фрайберг.

— Знам това. Вие сте ѝ адвокат, нали? — отвърна Даниел Милер.

— Доколкото разбирам обаче вие сте поели и друга роля в живота ѝ. Искам да кажа, не я съветвате само по правни въпроси...

Принц Едуард замълча. Той мразеше недискретността.

— Няма нужда да ми разказвате нищо — успокой го бившият съпруг на Лиза Фразели. — Пожелавам на вас и Лиза да сте щастливи заедно. Знайте обаче, че в живота на Лиза има само една голяма любов и тя е...

— ... работата ѝ — довърши изречението му Едуард.

— Не точно — отвърна Даниел Милер. — Голямата любов на Лиза е самата тя. При положение че знаете това обаче, нещата между вас може да се получат чудесно.

Принцеса Елена огледа критично люляковите клонки, които току-що бе сложила в една от големите кристални вази на леля си Луизе. Тя реши, че ще изглеждат по-добре, ако махне част от листата. Светлозеленото обаче много ѝ харесваше.

Елена беше набрала люляка от градината на къщата. Принцесата беше прекарала целия следобед на терасата, учейки за утрешния си изпит.

Искаше да достави радост на леля си Луизе, макар и малка, и набра букета за нея. Елена се чувстваше задължена и дори виновна спрямо нея, защото знаеше, че старата жена се тревожи за бъдещето ѝ. Освен това искаше да ѝ се реваншира и заради Фабиан, когото старата баронеса не можеше да понася.

— Аз съм достатъчно голяма, за да зная какво искам — каза си тихо Елена при мисълта за Фабиан Доеринг.

— О, колко хубаво! — радостно извика старата баронеса, влизайки в стаята. — Обожавам люляк. Как прекрасно ухае! Само да не капне вода от вазата върху масата, все пак е скъп бидермайер.

— Не се притеснявай — успокои я принцеса Елена. — Подсушила съм я добре.

— Колко си досетлива — усмихна се баронесата и погали Елена по косата. — Ти си чудесно дете, макар и да ни създаваш грижи напоследък.

— Никога не съм искала да ви създавам грижи — отвърна Елена.

— Знам, знам. Ти си се влюбила в този младеж, но това се случва с младите.

На Елена ѝ се стори, че леля ѝ говори все едно я успокоява за беля, която е направила.

— Едуард каза ли нещо за Фабиан? — попита принцесата, стараяйки се да бъде максимално дипломатична. Тя не искаше да признае, но мнението на наставника ѝ беше важно за нея.

Леля Луизе оправи букета и подреди клонките още по-добре.

— Не, нищо не е казал. Поне аз не знам за такова нещо. Трябва да призная обаче, че напоследък го виждам много рядко.

— Сигурно пак стои в кантората си до късни доби, заровен в документите си — предположи Елена. Тя се чувстваше донякъде засегната от това, че Едуард напоследък не ѝ обръщаше никакво внимание.

Баронесата се засмя.

— Не, не стои до късно в кантората. Прекарва голяма част от времето си с госпожа Фразели.

— С Лиза Фразели? — почти извика Елена.

— Да — отвърна леля й. — Красивата актриса, скоро я даваха по телевизията. Сещаш се коя е, нали?

Принцеса Елена кимна. Тя много добре си спомни коя е Лиза Фразели. Денят, в който беше дошла в кантората му, ясно изплува в съзнанието на принцесата.

— Толкова ли е важен случаят й за него? — попита Елена.

Баронеса Луизе се усмихна.

— Да. И не само случаят с развода й. Връзката им е от по-личен характер.

— Аха — отвърна Елена, стремейки се да звучи колкото се може по-незаинтересовано.

— Знаеш ли, мисля, че принц Едуард може би е влюбен в госпожа Фразели — каза старата баронеса. — Всъщност аз намирам това за чудесно. Все пак Едуард е в най-добрите си години и отдавна му е време да помисли за женитба. Дали тази актриса е подходяща за негова съпруга или не, е съвсем отделен въпрос. Както ти сама знаеш, сърцето не се подчинява на правила.

Баронесата погледна букета. Сега, след като го беше подредила, й хареса много повече.

Елена погледна вазата замислено.

— Мисля, че е идиотско да се занимава с жена, която е в процес на развод — каза тя.

— Е да, не е особено мъдра постъпка, но Едуард фон Фрайберг все пак е преди всичко мъж — отвърна леля й.

Елена не беше никак доволна от това обяснение. Едуард, нейният настойник, който винаги я беше съветвал да е умерена и разумна, сега се впускаше в афера с Лиза Фразели? Елена си ги представи заедно и веднага заключи, че те не са един за друг.

— Той все още има задължения към мен — каза Елена и осъзна колко детински прозвуча.

— Нали самата ти винаги си се оплаквала, че прекалено много се меси в живота ти — отвърна леля й. — Освен това вече си почти на осемнайсет.

Елена не отговори. Тя беше по-разярена от всякога и старата баронеса забеляза това.

— Дете мое, трябва да се радваш за Едуард. Не смяташ ли, че е егоистично да гледаш по този начин на щастието му?

— О, моля те, лельо — извика Елена и се затича към стаята си. Качвайки се по стълбите, тя се огледа в голямото огледало на втория етаж и с изненада установи, че се беше изчервила, а от очите ѝ хвърчаха искри.

— Да върви по дяволите — каза сама на себе си тя. — Щом иска да е с тази актриса, така да бъде. Аз пък ще се омъжа за Фабиан. Защо пък не?

Дните на последните изпити на Елена бяха доста топли. Времето беше много хубаво и в деня на завършването.

В аулата на гимназията цареше празнично настроение, поддържано от музиката на училищния оркестър.

Всеки абитуриент беше извикван по име, за да му връчат дипломата. Баронеса Луизе гледаше церемонията с просълзени очи.

— Стига, баронесо, ще плачем, когато се омъжи — пошегува се принц Едуард, който седеше до старата леля на Елена. Погледът му попадна на Фабиан Доеринг, който също беше дошъл на тържеството.

Принцеса Елена получи дипломата си и отиде при тях.

— Сърдечни благопожелания за успех и занапред, миличка — през сълзи каза леля ѝ и я прегърна.

Принц Едуард ѝ подаде ръка.

— Сърдечни благопожелания и от мен. Радвам се, че завърши с отличие. Оттук нататък пътищата в живота са отворени за теб.

— Благодаря — каза Елена.

— Какви са плановете ти за бъдещето, дете мое? — попита баронеса Луизе.

Принцесата повдигна рамене.

— Преди всичко искам да се насладя на свободата си.

— За да е свободен човек, трябва да е независим във всяко едно отношение — отбеляза принц Едуард фон Фрайберг.

Елена разбра, че Едуард намекваше за връзката ѝ с Фабиан, и го погледна с престорена невинност.

— Сериозни думи, драги ми Едуард — каза тя и без да дочака отговор продължи: — Всъщност ти как така си сам тази вечер? Как така са те пуснали? Доколкото разбрах, напоследък не ходиш никъде без госпожа Фразели.

Едуард повдигна вежди.

— Така ли? Може би си права. Лиза има постановка в театъра тази вечер.

— Колко жалко — с престорено съжаление каза Елена. — Мисля, че тя задължително трябваше да присъства. Все пак аз още не съм имала удоволствието да ми я представиш.

— Не знаех, че имаш такова силно желание да се запознаеш с нея — каза учуден Едуард.

— Защо не? Намирам го за напълно нормално — отвърна Елена.
— Все пак ти познаваш мъжа, на когото принадлежи сърцето ми, и за когото смятам да се омъжа.

След тези думи тя протегна ръце към Фабиан, който се беше приближил до нея.

— Да, познавам господин Доеринг — кратко отвърна принц Едуард и се обърна на другата страна, гледайки към абитуриентите. Той искрено се надяваше Елена да не е сериозна в намерението си да се омъжи за този човек.

Залата се опразни и всички излязоха в украсения и осветен училищен двор, където сервираха напитки и коктейлни хапки.

— Колко е хубаво, че и Фабиан е тук — каза Щефани, която се беше приближила до Елена и кавалера ѝ. Фабиан се отдалечи към масата с напитките и Щефани побърза да прошепне на приятелката си: — Всички ти завиждат за Фабиан, той изглежда божествено. Аз обаче трябва да ти кажа, че намирам за доста симпатичен онзи мъж с елегантния костюм ей там до масата — каза тя, сочейки към принц Едуард.

Елена се изхили.

— Кой, оня очилатко ли?

— Очилатко? — изненадано повтори Щефани. — Имам предвид високия и добре сложен мъж до старата дама ей там.

— А, да. Това е настойникът ми — невинно каза Елена.

— Аха — каза Щефани и неволно отвори уста.

Всички приятелки на Елена тайно гледаха към Фабиан и го обсъждаха.

— Той е фотомодел — гордо им каза Щефани. Човек можеше да помисли, че Фабиан е дошъл на празненството с нея, а не с Елена, толкова доволна беше, съобщавайки им кой е.

Фабиан знаеше, че дамите го заглеждат. Той беше свикнал с женското внимание, което винаги го радваше.

— Какъв надут пуяк — каза принц Едуард на старата баронеса, гледайки към Фабиан.

— Младежко увлечение, драги ми Едуард, нищо повече от младежко увлечение — отвърна баронесата.

— Надявам се да се окажете права — отвърна принц Фон Фрайберг. — Елена е много твърдоглава и като нищо ще се омъжи за

този хубавец.

— Да, за него тя би била чудесна партия — замислено каза баронесата. — Особено след като навърши пълнолетие.

— Надявам се и тя да го осъзнае! — каза ядосан принц Едуард.

Фабиан Доеринг беше абсолютно наясно с това, че принцеса Елена беше чудесна партия за него. За него титлата ѝ не беше от такова значение. Всичко, което го интересуваше, бяха парите ѝ.

За него на този свят нямаше нищо по-секси от шума на банкнотите. Това, че принцесата беше и много красива, беше бонус към голямото ѝ наследство. Само то имаше значение за него сега.

Фабиан обаче не предполагаше, че всъщност финансовото положение на Елена след осемнайсетия ѝ рожден ден може би нямаше да е толкова розово.

Баронеса Луизе беше първата, научила за сътресенията.

Както всяка сутрин, така и днес старата дама седеше на прекрасно подредената си маса за закуска. Тя обичаше това време, което посвещаваше единствено и само на себе си.

Ако беше учебно време, Елена вече щеше да е за училище. Принцесата обаче вече беше завършила и не ѝ се налагаше да става рано. Тя или си поспиваше до късно, или четеше книга в леглото си.

Баронеса Луизе се наслаждаваше на тишината и спокойствието у дома си. Тя с наслада си наля първата чаша чай за деня и взе вестника, който току-що ѝ бяха донесли. Тя смяташе за много неучтиво да се чете вестник на масата в присъствието на други хора, но в момента беше сама и можеше да си позволи тази „неучтивост“. Баронесата отхапа от хлебчето с масло и погледна заглавията.

На първа страница пишеше за скандал в личния живот на някакъв политик, явно хората никога нямаше да престанат да се интересуват от случващото се в живота на богатите и известните. Пишеха, че някой продавал фалшиво червено вино. Какво ли не правеха някои за пари. На следващите страници имаше голяма статия за идващите поройни дъждове. Баронесата се надяваше да не наводнят мазето ѝ. Стойността на някакви акции паднала почти до нула. Случва се. Всъщност... за кои акции ставаше дума? Баронесата прочете статията. Самата тя никога не беше притежавала акции. Тези, които се обезценили, доскоро били смятани за най-сигурните. Изведнъж баронеса Луизе изтръпна. Не бяха ли това акциите, в които беше вложено наследството на принцеса Елена?

Луизе фон Бург остави хлебчето обратно в чинията си и стана от масата. Дотук със спокойствието ѝ на закуска. Ако наистина това бяха

акциите, в които бяха вложени парите на Елена, тя имаше проблем. Много сериозен проблем.

Баронесата извика икономката си и я помоли да види дали Елена е станала и да я доведе в дневната.

— Какво е станало, лельо Луизе — попита Елена, която след няколко минути слезе във всекидневната, сънена и още по нощница.

— Виж тук, дете мое. Прочетох нещо във вестника, което много ме разтревожи.

— Какво те е притеснило толкова? Изглеждаш ужасена — попита Елена, вземайки вестника от ръцете ѝ. — Но това е икономическата страница... Лельо, знаеш, че аз не разбирам нищо от финанси.

— Аз също — отвърна баронеса Луизе. — Но името на компанията, чиито акции са се сринали, прикова вниманието ми както никога досега.

Баронесата замълча и загрижено погледна към племенницата си.

— Елена, страхувам се, че това са акциите, в които е вложено наследството ти — уплашено каза старата жена.

Изражението на Елена мигновено се промени.

— Мисля, че имаш право — тихо каза тя.

— Трябва веднага да се обадим на принц Едуард и да му кажем за станалото — загрижено отвърна баронеса Луизе, взе телефона и набра номера му.

Той вдигна след първото позвъняване.

— Едуард, много сме разтревожени — почти извика баронесата. — Прочетохме във вестника за срива на акциите. Знаеш ли вече за това?

— Да, знам — потвърди принцът.

— Това акциите, в които е вложено наследството на Елена ли са?

— Да, това са акциите, в които беше инвестирано наследството на принцеса Елена — спокойно и без никакво колебание отвърна принц Едуард. — Загубили са почти цялата си стойност.

— Но това е ужасно — отвърна баронесата. — Нищо ли не може да се направи?

— Страхувам се, че не, баронесо. Никой не може да върне назад борсовата търговия.

— Но какво да кажа на Елена... как да ѝ съобщя, че...

От другата страна на линията последва кратка пауза. След това принцът каза със спокоен глас:

— Кажете ѝ да свикне с мисълта, че няма да бъде много богата наследница.

— Колко ужасно!

— Кажете ѝ също така, че с това светът не свършва. Тя определено няма да е бедна, но вече не разполага с милиони.

След тези думи той пожела на баронесата приятен ден и затвори телефона.

Баронесата се обърна към племенницата си.

— Страхувам се — започна тя с неуверен тон — че за осемнайсетия си рожден ден няма да получиш голямото наследство, което очакваше.

Принцеса Елена не беше особено притеснена от лошата новина. Много малко хора по света ставаха милионери по случай осемнайсетия си рожден ден и явно тя нямаше да бъде една от тях. Със сигурност в живота на човек можеха да се случат много по-лоши и непоправими неща от това да загуби пари, за които никога не се е трудил и дори не е виждал.

Елена дори се почувства някак облекчена. С намаляването на наследството ѝ от плещите ѝ падна товар. Тя беше в много добро настроение и съобщи на Фабиан какво се беше случило още същия ден.

— Мили ми Фабиан — каза му тя, — трябва да свикнеш с мисълта, че вече не съм богата наследница.

Фабиан, който караше колата си на път за приятели, които живееха извън града, рязко наби спирачки.

— Какво каза? — неприятно изненадан попита той.

— Спрял си по средата на пътя, Фабиан! — припомни му принцесата.

Той отби до бордюра, след това се замисли за секунди и продължи.

Принцеса Елена много внимателно наблюдаваше реакциите му. Възможно ли беше той да се интересува само от наследството ѝ?

— Не четеш ли борсовите новини? — попита го тя.

— Не, защо да ги чета?

— Всъщност имаш право. Те никак, ама никак не са интересни. Днес пишеше за акции, чиято стойност е паднала само за няколко часа. Това са били акциите, в които е инвестирано наследството ми.

— Твоите акции?

Той я погледна почти разтреперан.

— Искаш да кажеш, че ти...

— Искам да кажа, че вече не съм наследница на богатство. Но да ти призная, все едно ми е.

— Как може да ти е все едно че си изгубила милиони? — извика ядосан той.

— А защо не? Парите сами по себе си не правят хората щастливи. Или вече не съм достатъчно добра за теб, след като се оказа, че нямам пари? — попита го тя, влизайки в тона му.

— Не говори глупости, моля те — отвърна той, но през целия ден остана кисел, мълчалив и много резервиран спрямо Елена.

Вечерта, преди да я върне у дома ѝ, Фабиан се върна на темата, която очевидно много го вълнуваше.

— Едно не мога да разбера — каза той. — Защо този умник настойникът ти не се е погрижил да продаде акциите навреме, преди да се обезценят?

— Никой нормален човек не е можел и да си помисли, че тези акции ще се обезценят толкова бързо — отвърна Елена. — Те са били смятани за най-сигурната инвестиция.

— Най-сигурната инвестиция друг път — каза Фабиан. — Възможно ли е онзи лешояд да е пожертвал наследството ти, за да се облагодетелства?

Още докато казваше това, Фабиан знаеше какъв ще е отговорът ѝ. Тя никога нямаше да се усъмни в принц Едуард, прекалено добре и отдавна го познаваше.

Принцеса Елена го изгледа хладно.

— Не смятам, че принц Едуард би се облагодетелствал за моя сметка — отвърна тя. Колкото и да спореше с настойника си по някои въпроси, за почтеността му беше абсолютно сигурна. — За какво са му моите пари? Неговият род е крезовски богат.

— Добре, добре, не ме нападай, защото мисля за теб — отвърна троснато Фабиан. — Все пак жалко за парите.

Той я целуна вяло и тя слезе от колата. След това той запали и изчезна от погледа ѝ с мръсна газ.

Времето през следващите дни се задържа много горещо. Елена няколко пъти ходи на басейн, но през по-голямата част от времето си стоеше вкъщи.

Младата принцеса прекарваше дълги часове в обмисляне на това как да продължи живота си сега, след като вече беше получила диплома за завършена с отличие гимназия. Нещата се бяха променили и след обезценяването на акциите тя вече не беше наследница на милиони. Трябваше да си избере професия, с която да се изхранва.

От модното списание в Хамбург, на което стана „лице на сезона“, не ѝ се бяха обаждали повече. Принцеса Елена не знаеше дали трябва да бъде тъжна от този факт или пък не чак толкова. След като не се е случило, значи не е било писано.

Фабиан също не ѝ се беше обадил повече след онзи ден, в който разбра, че наследството ѝ се е стопило като пролетен сняг.

— Какво стана с господин Доеринг — попита я леля ѝ, на която отсъствието на Фабиан не беше убягнало.

Принцесата вдигна рамене.

— Нямам никаква представа.

— Не вървят ли нещата между вас? — попита баронесата.

— Да не би да ти липсва Фабиан? — контрира я Елена.

— Боже господи, не, как ти дойде наум — отвърна старата дама.

— Мислех, че на теб може да ти липсва.

— Не, не ми липсва — отвърна Елена.

— Тогава не разбирам защо си се намръщила така — каза леля ѝ. Старата баронеса се вгледа в племенницата си. Помисли си, че може би все още ѝ е трудно да преодолее загубата на по-голямата част от наследството си и за да я разсее, предложи: — Знаеш ли, за да не скучаеш, ако искаш, можеш да набереш малини. Първите вече са узрели и мога да направя с тях чудесни сладкиши.

Принцеса Елена разбра, че леля ѝ искаше да я утеши и се засмя.

— Разбира се, лельо Луизе. Ще донеса една кошничка.

— Вземи по-голяма. Ще имаме гости за чай.

— Така ли? Кой?

— Принц Едуард ще дойде заедно с госпожа Фразели. Най-после ще ни я представи. Това е чудесно, не смяташ ли?

— Да, разбира се — малко отнесено отвърна Елена.

— Надявам се сладкишът ми с малини да се хареса на госпожа Фразели — загрижено каза старата баронеса. — Все пак тя е известна филмова звезда и едва ли би яла какво да е.

Елена се въздържа от коментар по темата, колкото и да ѝ се искаше да се изкаже остроумно. Помисли си, че може да сложи люта чушка в сладкиша на госпожа Фразели. Искаше ѝ се да види физиономията ѝ, когато попадне на нея. При тази мисъл Елена леко се усмихна.

От къде на къде тази разглезена и егоцентрична актриса щеше да идва на чай у тях? Принцеса Елена сметна това за ненужно и неуместно.

Ами Едуард? Мъжът, на когото се беше възхищавала като дете и който ѝ беше служил за пример, сега беше загубил ума си по тази префърцунена актриса.

Елена започна да бере малини, късайки ги ядосано от храста.

— Благодаря ти от все сърце — каза леля ѝ, след като Елена занесе малините в кухнята.

— Моля — кратко отвърна Елена и се обърна към вратата.

Леля ѝ обаче искаше да ѝ каже още нещо.

— Елена — започна старата баронеса с мек тон, — имам чувството, че напоследък си някак резервирана само като чуеш името на принц Едуард. Повярвай ми, той няма никаква вина за загубата от акциите. Не е знаел.

Принцесата се обърна към леля си.

— Аз не го обвинявам за нищо — отвърна тя.

Елена беше искрена. И за секунда не си беше помислила да обвини Едуард за загубата. Леля ѝ Луизе се притесняваше твърде много за това да не би отношението на принцесата към Едуард да се промени заради случилото се на фондовата борса.

— Много съжалявам, че това се случи точно преди осемнайсетия ти рожден ден, мило дете — каза баронеса Луизе. — Но знаеш ли, аз съм вече стара дама и няма да живея вечно. Когато си отида, всичко тук ще бъде твое — каза тя и с жест сякаш обгърна къщата. — Няма на кого да оставя това, което имам, освен на теб.

— Лельо, чуй се само! — извика Елена. — Говориш така все едно си на сто години! Не искам да получавам нищо от никого. Ще

живея така, както сама успея да подредя живота си. Няма нищо похубаво от това човек да постигне нещо сам.

Баронеса Луизе кимна одобрително.

— Понякога звучиш така, сякаш няма да станеш на осемнайсет, а на осемдесет. Може би е правилно днешните младежи да стават пълнолетни на осемнайсет години.

Принцеса Елена се усмихна. Тя знаеше, че от устата на старата баронеса тези думи бяха комплимент.

— Сладкишът с малини е наистина превъзходен!

Лиза Фразели похвали прясно изпечения от баронеса Луизе сладкиш по начин, който според Елена беше превзет и лицемерен както всичко у тази жена. Принцесата определено не хранеше симпатии към нея. Елена смяташе всичко у нея за прекалено натрапчиво — от парфюма до поведението и престореното ѝ приятелско отношение към принцесата.

Лиза Фразели също не хранеше особена симпатия към Елена, макар да не го показваше. Актрисата на сцената беше актриса и в живота.

— Елена сама набра малините от градината — похвали я баронеса Луизе.

— Колко хубаво — каза Лиза и се усмихна с престорена любезност. — Сигурно затова сладкишът е толкова вкусен.

Елена направи отегчена физиономия, която обаче не остана незабелязана от принц Едуард. Той я забеляза и стрелна Елена с поглед. Принцесата погледна виновно към чинията си.

След като приключиха с чая и сладкиша, леля Луизе предложи да излязат в градината. Елена каза, че се чувства уморена и се качи в стаята си.

— О, моля ви не ѝ се сърдете — каза старата баронеса. — Според мен страда заради един млад мъж, който не ѝ се е обаждал напоследък.

— О, бедната — съчувствено каза Лиза. — Знам как се чувства, все пак съм пред края на третия си брак. Ние жените трябва да сме силни и винаги да вярваме, че новата любов ще е истинската.

Последното си изречение Лиза Фразели каза, гледайки към принц Едуард фон Фрайберг. Той обаче не разбра намека или се направи, че не го разбира.

— Този... как се казваше... Фабиан Доеринг не се ли е обаждал — попита принцът, признавайки си наум, че всъщност беше доволен от това.

Баронесата поклати глава.

— Не. Доколкото мога да преценя, нещата между тях са приключили.

— Бедното дете — каза Лиза.

— По-добре за нея — подхвърли принц Едуард.

— Мога ли да разгледам лехите ви с рози, баронесо? — обърна се към Луизе фон Бург Лиза Фразели. — Забелязах, че имате много редки стари английски сортове. Аз съм голям любител на розите.

— Но разбира се — с радост отвърна старата баронеса. Тя беше особено горда с розите си.

Докато двете жени си говореха и разглеждаха лехите с рози, принц Едуард влезе в къщата, за да поговори с Елена.

Намери я в стаята ѝ. Когато почука и влезе, тя държеше в ръцете си книга, която се предполагаше, че чете. Принцът обаче веднага разбра, че Елена мислеше за нещо друго.

— Преча ли? — любезно попита той.

Тя вдигна глава.

— Да.

Принц Едуард се усмихна.

— Благодаря, много мило от твоя страна. Не се тревожи, няма да остана твърде дълго. Всъщност само исках да разбера как си.

— Как да съм?

— Ами не знам, не ми изглеждаш в особено добро настроение. Леля Луизе предполага, че страдаш заради Фабиан Доеринг.

— Що за глупости? Защо пък да страдам заради него?

— Ами например защото вече не ти се обажда и дори не иска да те види.

— Стига с този Фабиан! — извика Елена. — Ами ти? Твоята Лиза Фразели да не е по-хубава?

Принцът я погледна смаяно. Какво общо имаше Лиза?

— Елена — с мек тон започна той, — идвам при теб като приятел и искам да разбера как си. Това е всичко.

— Колко благородно от твоя страна.

— Стига, моля те, не се дръж така. Знаеш ли, мисля, че донякъде аз съм виновен за това, че Фабиан не ти се обажда.

— Защо да е заради теб? — учудено го погледна тя.

— Ами предполагам, че е разбрал за акциите от наследството ти. Оттогава не сте се виждали, нали?

Елена чак сега осъзна какво се беше случило. Младата принцеса се изчерви от срам. Така значи...

— И така да е — каза тя и стана — какво общо имаш ти?

Принц Едуард въздъхна.

— Ами аз съм твой настойник и се грижа за наследството ти.

— По никакъв начин не те обвинявам за загубата от акциите — каза Елена. — Нямало е как да предвидиш какво ще се случи.

— Напротив — отвърна принцът. — Имаше как.

Елена го погледна учудено.

Едуард кимна.

— Беше предвидимо и знаех, че ще се случи.

— Но... тогава не разбирам... защо не си продал акциите? — учудено попита Елена.

Едуард се усмихна.

— Кой казва, че не съм ги продал?

— Какво? Да не искаш да кажеш, че...

Принцът кимна.

— Точно така. Катастрофата на фондовата борса по какъв начин не засегна наследството ти. За осемнайсетия си рожден ден ще получиш толкова, колкото имаше преди акциите да се сринат. Даже малко повече — намигна ѝ той. — Продадох акциите с добра печалба.

— Но защо не ми каза? — смаяно го погледна тя. — Всички останахме с впечатлението, че съм загубила по-голямата част от наследството си.

Едуард я погледна.

— Точно заради това бих искал да се извиня.

— Но защо не ни каза още тогава? Защо ти беше да го криеш?

— Мила Елена, за мен реакцията на Фабиан Доеринг на тази новина беше много по-важна от самото финансово положение. Както забелязваш, подозренията ми се оправдаха. Младежът не иска да те види повече, интересът му към теб изчезна заедно с акциите.

Принцеса Елена се почувства дълбоко засегната.

— Искаш да ми докажеш, че мъжете не обичат мен, а парите ми, така ли? Благодаря ти много, Едуард!

Принц Фон Фрайберг беше изненадан от реакцията ѝ.

— Елена, моля те да бъдеш разумна и да премислиш всичко добре. Не всички мъже са като Фабиан Доеринг. Ти си прекрасна жена и със сигурност ще намериш мъж, който да те обича заради това, което си, а не заради парите ти.

Елена стоеше пред него — млада, огорчена и със сълзи на ярост и безсилие в очите. Това обаче не бяха сълзите на дете, а на истинска

жена — наранена и нещастна.

Едуард усети, че му се прииска да я прегърне и да я утеши така, както правеше, когато беше дете и нещо лошо ѝ се беше случило. Сега обаче усети, че между тях стои непреодолима бариера.

— Уверявам те, Елена, ще намериш мъж, който да обича теб, а не наследството ти.

— Чудесно. Ако не си играеш игрички както с Фабиан, може и да не успееш да ми попречиш да го направя!

Принц Едуард се ядоса. Как можеше Елена все още да мисли за този използвач?

— Ами ако смяташ, че си загубила от това, че той не ти се обажда и не иска да те види, кажи му, че отново си наследница на милиони. Обзалагам се, че отново ще намери време за теб — презрително каза Едуард.

— Благодаря. Не искам да купувам мъжете.

— Ами тогава се радвай, че е далеч от теб, Елена. Фабиан Доеринг очевидно е точно от типа мъже, които се интересуват единствено и само от пари. Аз исках да ти докажа, че съм прав, за твоя собствена защита.

— Нямам нужда от защитници — отвърна Елена. — Не разбра ли, нямам! Ти все си мислиш, че правиш най-правилните неща и винаги искаш да ме ограничаваш!

— Трябва да съм много внимателен и предпазлив за теб и бъдещето ти — отвърна замислено Едуард.

— Внимавай за себе си, не за мен! Аз не се меся в личния ти живот, не се меси и ти в моя!

Принц Фон Фрайберг повдигна вежди.

Елена му хвърли ядосан поглед.

— Нека и аз ти дам един съвет — каза тя. — Лиза Фразели се е развела с трима мъже. Внимавай да не станеш четвъртият.

Аплодисментите, които Лиза Фразели получи след представлението, бяха впечатляващи. Самата тя преброи, че я извикаха на бис осем пъти. Не би могла да не е доволна от този резултат.

След последния — осми поклон, тя отиде в гримьорната си, за да сваля тежкия грим и голямата перука. Докато се преобличаше, десетки хора оставяха букети за нея на уредниците в театъра. Лиза обаче не се интересуваше особено от тях.

Тя чакаше принц Едуард и държеше той лично да ѝ подари цветя.

— Как намираш представлението? — попита го тя, след като влезе при нея.

— Много ми допадна — отвърна принц Фон Фрайберг.

— Очаквах да си по-ентусиазиран — с усмивка, но и с известно разочарование отвърна Лиза.

— Знаеш, че не съм по високопарните думи — отговори Едуард.

— Прав си — отвърна Лиза. — Сериозен, сдържан и понякога прекалено откровен — такъв си ти според мен.

Принц Едуард повдигна вежди. Може би тя очакваше от него да се извини за това, което е. Лиза обаче не го остави да мисли повече за това, защото мигновено се хвърли на врата му.

— Точно това обичам в теб — каза тя, целувайки го по врата. — Ти отговаряш на представата ми за истински аристократ. Това е точната роля за теб.

— Радвам се — равнодушно отвърна Едуард. — Само че не е роля, а част от истинския живот.

— Още по-добре — отговори Лиза. — Остави театъра на мен.

— С удоволствие — каза принц Едуард. — Само че понякога ми е трудно да разгранича кое е игра и кое не.

Лиза се засмя.

— За нас актрисите често е трудно да направим разлика. Но да оставим дълбокомислените разсъждения. Ще дойдеш ли в бара? С колегите ще празнуваме.

Едуард се поколеба. Лиза постоянно имаше повод за празнуване и всичките тези неспирни празненства бяха започнали да му идват в повече. Освен това той не познаваше колегите ѝ.

Лиза Фразели забеляза колебанието му. Тя осъзнаваше, че принц Едуард фон Фрайберг не е мъж, когото може да разнася със себе си по коктейли и партита, за да се показва с него.

— Ако предпочиташ, можем да отидем някъде само двамата — предложи тя.

— Трябва да призная, че този вариант би ми бил много приятен.

— Добре тогава. Само че ще трябва да излезем незабелязано и да се вмъкнем бързо в колата ти, преди някой да ни види — съучастнически каза Лиза.

Веднага след като седнаха в лимузината на Едуард, тя го прегърна страстно и го целуна. След това го остави да шофира, за да могат бързо да се измъкнат от паркинга на театъра, и погледна замислено навън.

— За какво мислиш? — попита принцът, докато потегляше.

Лиза се усмихна.

— Чудя се какъв да е цветът на роклята ми на годеща ни.

Четиринайсети юли беше много важна дата.

Няколко дни преди нея в замъка на принц Едуард бяха започнали приготовления за този ден, в който щяха да бъдат отпразнувани два много важни повода — годежът на принц Едуард и пълнолетието на принцеса Елена.

Принц Фон Фрайберг смяташе, че по-важното от двете събития е годежът му с Лиза Фразели, но в мислите му осемнайсетият рожден ден на Елена заемаше много повече място. Принцът се надяваше Елена да поеме по правилния път в живота си, след като станеше пълнолетна.

За гостите и организацията на събитието се грижеше самата Лиза Фразели.

Тя обикаляше из замъка със списъка с гости в ръка.

— Така... поканите за моите приятели вече са изпратени и може би дори са ги получили. Ще дойдат съпруг номер едно, съпруг номер две и ако нямаш нищо против, съпруг номер три — разводът вече е почти приключил и аз искам да запазим добрите си отношения. Освен тях ще присъстват и много хора от киното и театъра, както и специално подбрани от мен представители на хайлайфа в Мюнхен. По отношение на принцеса Елена обаче не знам какво да правя. Кого да поканя за рождения ден на това дете? Някои от приятелите ѝ от училище, леля ѝ, разбира се... кой друг, имаш ли идея?

Принц Едуард фон Фрайберг поклати глава.

— Младежът, когото не можеше да понасяш, е изчезнал от живота ѝ. Това много ме радва — каза Лиза.

— За щастие, да — отвърна принц Едуард.

Лиза Фразели се усмихна.

— Мисля, че ако живеехме във времената, в които мъжете са излизали на дуели, ти със сигурност щеше да предизвикаш този младеж — каза тя.

Едуард фон Фрайберг повдигна рамене.

— Може би си права — отвърна той.

Принцът знаеше, че наистина беше точно така. Той никак не харесваше този Фабиан Доеринг и как иначе — та той искаше само наследството ѝ!

Лиза го погледна замислено.

— За щастие принцеса Елена скоро ще навърши осемнайсет и от раменете ти ще падне товара да се грижиш за нея.

Едуард не отговори. Изглежда годеницата му беше много доволна от това, че Елена след няколко дни навършваше пълнолетие и ангажиментите му към нея отпадаха. Явно Лиза Фразели искаше да отстрани Елена фон Монхайм от живота си, по-скоро от общия им живот. Едуард обаче нямаше да може просто да спре да се грижи за Елена на петнайсети юли, нямаше как да стане просто така. Ако Лиза знаеше за това, със сигурност нямаше да ѝ хареса. На Елена още по-малко.

— Бих искал Елена да дойде в замъка преди представянето на официалните гости — каза Едуард.

— Нужно ли е това?

Той кимна.

— Да. Все пак това е денят, в който тя прекрачва в живота на възрастните. Не искам да я лиша от това удоволствие.

Лиза вдигна рамене.

— Щом така предпочиташ — отегчено каза тя.

Още щом видя Елена да влиза в библиотеката на замъка Фрайберг, Едуард веднага стана и ѝ подаде ръка.

— Най-сърдечни благопожелания, мила Елена — каза принцът. — Ето че най-после дойде денят, в който ще станеш на осемнайсет.

— Благодаря — студено и резервирано отвърна принцеса Фон Монхайм.

— Седни, седни, моля те — каза принцът.

Елена се разположи в едно от кожените кресла.

И принц Едуард, и принцеса Елена се чувстваха неловко. Постоянните им спорове от последните седмици не се бяха отразили добре на взаимоотношенията им.

Елена беше облечена с бежова рокля, която не беше подходяща за повода. Всички дами тази вечер щяха да са с официални вечерни тоалети. Едуард обаче се съмняваше, че някоя от тях може да изглежда по-добре от Елена въпреки небрежното ѝ облекло. Принцеса Елена почти не беше сложила грим и изглеждаше прекрасно, пуснала свободно дългите коси по раменете си.

Едуард се замисли, че досега не беше забелязал колко привлекателна жена беше Елена. Привлекателна и вече пораснала. Доскоро той беше виждал в нея само детето, което имаше нужда от закрила и съвети, а ето че днес пред него стоеше една прекрасна млада дама, която почти сигурно искаше да го отстрани от живота си колкото се може по-бързо и да стане независима. Едуард не знаеше защо, но тази мисъл му причини болка.

— Елена — каза той, но усети, че може би дава прекалено много воля на чувствата си и замълча за момент, старайки се да смени тона си. Принцът се усмихна. — Надявам се да не съм бил толкова лош настойник, за колкото ме смяташе през последните няколко месеца.

— Никога не съм мислила, че си лош настойник — отвърна принцеса Елена. Тя не искаше Едуард да остане с впечатлението, че е направил нещо не както трябва. — Аз само исках да разбереш, че вече не съм дете. Това е всичко.

— Така е, права си — отговори замислено Едуард. — Ти си вече зряла жена, колкото и да ми е трудно да свикна с тази мисъл.

— Ако чак сега го забелязваш, явно наистина ти е отнело много време, за да го разбереш — хапливо отвърна Елена.

Принц Фон Фрайберг се усмихна.

— Може би си права. Днес обаче е много специален ден.

— Не само за мен, но и за теб — отвърна принцеса Елена.

— Защо?

— Нали празнувате годежа си с Лиза Фразели, забрави ли?

— А, да, разбира се — отговори принц Едуард, малко смутен от това, че му бяха нужни няколко секунди, за да си спомни собствения си годеж.

— Ти беше добър, разумен и грижовен настойник — каза Елена след настаналата за кратко тишина. — Винаги ми казваше истината, без да ми спестяваш нищо от нея.

— Така е — отвърна Едуард.

— Сега, след като вече съм официално „пораснала“ и с теб си говорим като възрастни, мога ли да кажа мнението си?

Той я погледна любопитно.

— Моля те да го направиш.

— Мисля, че правиш голяма грешка.

— С кое?

— С този годеж.

Принц Едуард беше очаквал всичко друго, но не и да получи съвет от Елена за живота си. Той я погледна изненадан.

— Не разбирам защо...

— Какво не разбираш? — прекъсна го Елена. — Ти ме предупреди за Фабиан и трябва да призная, че беше напълно прав да не му вярваш. А какво правиш ти сега? Сгодяваш се за жена, която има зад себе си три провалени брака и сигурно още поне пет за в бъдеще.

— Елена, моля те, това са неща, на които ти не можеш да бъдеш съдница — отвърна Едуард.

— Да, нали? А ти защо реши да бъдеш съдник на Фабиан Доеринг? Кое ти даде това право?

— Това е друго, Елена, и ти много добре го знаеш.

— Не е друго, същото е.

Принц Едуард беше станал от креслото и нервно ходеше по скъпия килим.

Принцеса Елена го погледна ядосано.

— Все ти трябва да си загриженият, нали? — извика тя. — Опитвайки се да помогнеш на другите, сега си на път да направиш най-голямата грешка в живота си.

— Не харесваш Лиза, нали? — попита я Едуард. — Защо? С какво е предизвикала това отношение?

Принцеса Елена усети, че се изчерви. Тя нямаше желание да обяснява точно на него — адвокатата, защо не харесва бъдещата му годеница.

— Не съм казала, че не я харесвам — отвърна Елена. — Обаче съм абсолютно сигурна, че тя не е жената за теб. Лиза Фразели е човек, който мисли единствено и само за себе си. Ако не беше такава, предишните ѝ бракове нямаше да се провалят. Освен това е и твърде стара за теб.

— Елена, моля те!

— Но аз казвам истината. Тази жена е доста над твоята възраст.

— Ами в случай че не си забелязала, и аз не съм много млад вече — отвърна Едуард. — В сравнение с теб, мило дете, дори съм възрастен.

— Що за глупости? Ти си на трийсет и пет, а Лиза е доста по-възрастна от теб. Тя е на над 40 години. Може да не се забелязва от пръв поглед, но човек не може да върне времето назад или да промени рождената си дата. Минало ѝ е времето да се омъжва, Едуард.

— Достатъчно, Елена! — почти извика Едуард. — Отиваш твърде далеч. Не подобава на жена с твоя ранг да говори така.

Принцеса Елена осъзна, че наистина си беше позволила прекалено много.

— Извинявай — каза тя и наведе глава.

Едуард въздъхна.

— Нека забравим това — каза той. — Днес не е ден, в който да се караме. Все пак и двамата сме големи хора, нали? — усмихна се принцът.

Принцеса Елена също опита да се усмихне без особен успех. Тя се чувстваше нещастна и неразбрана.

Принцът отиде до масата, взе грижливо опакован пакет и ѝ го подаде.

— Заповядай — каза той. — Това е една малка изненада, която подготвих за теб.

— Подарък за рождения ми ден ли?

Едуард кимна.

— Може ли да го разопаковам?

— Разбира се.

Елена развърза панделката, разви хартията и отвори кутията. В нея имаше скъп албум с кожени корици. Елена го отвори и усети как в нея се разля топлина. Тя се усмихна.

— Снимки от предишните ми рождени дни!

— По свещите можеш да познаеш на колко години си ставала на всеки от тях — усмихнат каза принц Едуард.

— Има и снимки от излетите, които правехме с теб. Тук сме в планината. Мисля, че ходихме там за тринайсетия ми рожден ден. Щях да падна, точно когато се качвахме на лифта, но ти ме хвана, помниш ли?

— Разбира се. Трябва винаги да си внимателна, надявам се това да ти е било за урок — усмихна се Едуард.

— А, а тук е Кора, старата немска овчарка на леля Луизе. Много обичах да си играя с нея.

— Да, така беше. Като дете ти много обичаше животните.

— Аз ги обичам и сега. Не съм се променила чак толкова много оттогава — каза Елена.

— Наистина ли? — замислено я погледна той. — А аз си мислех, че искаш вече да не си малката Елена.

Принцесата се усмихна.

— Аз не искам да ме смятат за малката Елена. Като човек едва ли съм се променила много оттогава, просто вече съм достатъчно голяма, за да вземам сама решения.

Едуард я погледна.

— От днес официално можеш да го правиш, без да се съобразяваш с никого — каза той. — С теб си оставаме приятели, нали?

Тя кимна и му подаде ръка.

Докосването на ръцете им подежда неочаквано и за двамата.

Принцът осъзна колко трудно му беше да пусне ръката ѝ. Елена затвори очи. Тя имаше чувството, че се беше върнала у дома след дълго пътуване.

В библиотеката влезе Лиза Фразели.

Гледката на Едуард и Елена сами в библиотеката никак не ѝ допадна. Тя видя, че те държат ръцете си и без да знае какъв беше

поводът за това се почувства като натрапник, който беше прекъснал нещо важно.

— Боже мой, Едуард — с хладен тон каза тя, — първите гости вече започнаха да пристигат, а ти гледаш някакви снимки? Моля те, осъзнай се, снимките няма да избягат, ще можеш да ги гледаш, когато поискаш, само не сега.

— Да, разбира се — отвърна Едуард. — Извини ме, идвам веднага.

Той стана и излезе от стаята.

Лиза изгледа принцеса Елена изпитателно.

— Ами вие, дете мое? Не искате ли да се подготвите, преди да започне празненството? Грим, прическа, облекло...

— Благодаря ви — със студена любезност отговори Елена, — но няма нужда.

— На ваше място сериозно бих се замислила за това — остро отговори Лиза.

— На моята възраст няма нужда да използвам много грим — каза Елена.

Двете жени се гледаха с неприкрита неприязън.

Принц Едуард се върна обратно в библиотеката.

— Какво чакате още? Сам ли да посрещам гостите?

— Идваме веднага — отвърна Лиза.

Тримата слязоха в приемната, поздравявайки гостите с добре дошли. Лиза Фразели, годеницата на принца, облечена в черна вечерна рокля с дълбоко деколте, застана от лявата му страна. Отдясно на Едуард беше Елена — не толкова официално облечена, но в никакъв случай по-малко красива.

Всичко беше организирано перфектно. По-късно вечерта се очакваше да завали и големите маси, постлани с бели покривки, бяха разположени в трапезарията на замъка.

В приемната имаше достатъчно място за дансинг. Малък оркестър се грижеше за доброто настроение на гостите.

Лиза Фразели обаче не беше никак доволна от вечерта. Повечето от гостите първо отиваха при Елена, за да я поздравят за рождения ѝ ден, и чак след това при нея.

— Миличка Елена — каза леля ѝ, — пожелавам ти всичко най-хубаво за твоя осемнайсети рожден ден. Боже мой, ти вече си истинска млада дама — погледна я с гордост старата баронеса. Тя едва сдържаше сълзите си.

Елена я прегърна.

— На колкото и години да стана, аз винаги ще съм твоята малка Елена, а ти — моята леля Луизе — каза ѝ тя.

Старата баронеса кимна трогната и се обърна към принца.

— Мили ми Едуард, не можете да си представите колко признателна и благодарна съм ви за това, че през всичките тези години ми помагате толкова много за възпитанието на Елена — каза тя и стисна ръката му, след което погледна към Лиза. — Боже мой, за малко да забравя да честитя годежа ви. Колко глупаво от моя страна. Пожелавам ви всичко най-хубаво в бъдещия ви общ живот.

Лиза прие това закъсняло благопожелание със студена усмивка. Тя отново беше поставена на второ място и това никак не ѝ харесваше.

Старата херцогиня Фон Аренс, която се придвижваше много трудно и се подпираше на бастун, се обърна първо към Лиза:

— Поздравявам ви по случай годежа ви — каза тя с неочаквано силен и твърд глас. Погледът ѝ се спря на принцеса Елена. — Освен това ви поздравявам и за прекрасната дъщеря — допълни херцогинята.

Лиза смутено поклати глава, а Елена едва потисна смеха си.

— Принцеса Елена не е дъщеря на годеницата ми, а моя повереница — каза принц Едуард.

— Аха, разбирам — каза старата херцогиня и влезе в приемната.

Лиза Фразели беше съкрушена. Как можеха да я помислят за майка на осемнайсетгодишна дъщеря?

Актрисата използва първата удобна възможност, за да се оплаче на Едуард.

— Беше ужасна идея да празнуваме годишнина си в един ден с рождения ден на Елена — каза през зъби тя. — Всички поздравяват първо нея и ми развалиха вечерта.

— Моля те, Лиза, не говори така — каза принц Едуард.

— Напротив — отвърна Лиза Фразели. — Занапред не искам да я виждам в къщата ни!

Принцът разбра, че ако ѝ отвърнеше така, както му се искаше, щеше да влезе в спор или може би скандал, които щяха да са крайно неподходящи точно тук и сега. Рано или късно обаче щеше да се наложи да се върнат на тази тема.

За щастие на принца оркестърът засвири валс за годениците.

Принц Едуард направи лек поклон и покани годеницата си на дансинга.

Лиза се зарадва — най-после щеше да е център на вниманието.

Принцеса Елена стоеше при другите гости до дансинга и гледаше танцуващите.

Едва ли в залата имаше някой, който да отрече, че принц Едуард и Лиза Фразели бяха прекрасна двойка. Принцът беше слаб, висок и добре сложен в тъмния си костюм, а от предизвикателната черна рокля с дълбоко деколте на Лиза струеше сексапил.

— Каква чудесна танцьорка е госпожа Фразели — каза някой до Елена. — Удоволствие за окото е да ги гледаш заедно.

Принцеса Елена обаче не смяташе така. Гледката на Едуард и Лиза Фразели един до друг ѝ причиняваше почти физическа болка и стомахът ѝ се свиваше.

До нея застана сервитьор с бели ръкавици, носещ поднос с чаши шампанско.

Принцеса Елена взе една чаша и я изпи до дъно на екс, въпреки че почти не пиеше алкохол.

Валсът свърши и всички бурно заръкопляскаха на танцуващите. Само Елена не ги аплодира. Тя остави празната чаша от шампанско на подноса и си взе друга, която изпи също толкова бързо.

Когато принцесата изпи трета чаша, сервитьорът започна да я гледа доста учудено.

Оркестърът засвири фокстрот и много двойки излязоха на дансинга.

Принц Едуард беше оставил Лиза при приятелите ѝ и дойде при Елена.

— Ще танцуваме ли? — покани я той.

Елена си помисли, че едва ли може да се сравнява с танцовите умения на Лиза Фразели, но реши, че не може да му откаже и прие подадената от него ръка.

— Да, да танцуваме — каза принцесата.

Когато отидоха на дансинга, Елена усети, че главата ѝ се върти. Тя се почувства така, сякаш всеки момент можеше да загуби равновесие, и сложи ръце на раменете му.

Едуард усети близостта ѝ и я погледна. Очите ѝ бяха полузатворени.

Учуден от самия себе си, той се усети внезапно и неочаквано привлечен от нея. Ако сега бяха сами, щеше да се отдаде на желанието да докосне тялото и да целуне устните ѝ.

Танцът продължаваше и двамата бяха само на дъх разстояние един от друг. Елена повдигна очи и го погледна.

— Целуни ме — прошепна тя.

Тези думи върнаха принц Едуард обратно в реалността. Въпреки че му костваше неимоверни усилия, той се опомни и леко се отдръпна от принцесата.

— Елена, пияна си — със сериозен тон ѝ каза той.

— Пияна ли съм?

— Да. А сега се осъзнай и се вземи в ръце!

Елена го изгледа гневно. Принц Едуард фон Фрайберг я беше отхвърлил. Тя едва ли не му се беше предложила, а той ѝ отказа.

Обхванаха я гняв и срам.

— Вървете по дяволите ти и твоите добри обноски! — почти извика тя и посегна към таблата на близкия до нея сервитьор, за да вземе още една чаша шампанско.

— Престани! — каза Едуард. — Достатъчно шампанско изпи вече.

Елена се обърна към него и принцът видя сълзи в очите ѝ.

— Не ми се бъркай — отвърна тя. — Пък и мисля, че днес има добър повод за празнуване — годежът ти. — Елена взе една чаша и вдигна наздравица: — За бъдещия ви дълъг и щастлив живот — каза тя.

Едуард посегна и хвана китката ѝ.

— Престани с това! — каза той с тих, но решителен глас.

— И какво, ако не престана? — опълчи му се вече пълнолетната принцеса. — Какво, ако искам да се държа както намеря за добре с хората около мен, без да се вслушвам в нечии съвети и без да се съобразявам със стереотипи и етикет? Както всеки човек аз имам чувства, Едуард, и... — тя млъкна, защото осъзна, че не трябваше да изрича думите, които бяха на устата ѝ.

Елена не можеше просто да каже „... защото те обичам“. Не биваше да го прави, защото Едуард вече беше сгоден за друга. Връзката между Елена и принца се прекъсваше днес — тя навършваше осемнайсет и той вече не беше неин настойник. След като Едуард фон Фрайберг нямаше повече работа в живота ѝ, тя също смяташе, че няма работа в неговия.

В този момент до тях приближи Лиза Фразели. Тя видя тъжното изражение на Елена и с престорено съжаление каза:

— Мило дете, съдейки по изражението на прекрасната ти физиономия, почти оставам с впечатлението, че ти изобщо не се забавляваш тази вечер. Усмихни се, днес е рожденият ти ден. Отсега нататък ти не си момиче, а жена.

„И още как вече не е момиче“, помисли си Едуард и се постара да запази спокойствие, без да изразява вълнуващото го в момента. Какво се беше случило между него и Елена днес? Може би всичко беше просто някакво недоразумение. За пръв път в живота си той не знаеше какво да прави.

— Едуард, ти си допуснал сериозна грешка — гласът на Лиза го извади от мислите му. — Не си поканил за младата госпожица фокусник, който да извади от цилиндъра си бял заек. Може би това щеше да оправи настроението ѝ.

— Фокусникът щеше да оправи настроението ми със сигурност, ако можеше да вкара вас в големия си цилиндър и никога да не излезете оттам — отвърна Елена достатъчно силно, за да могат да я чуят повечето гости около нея. — Тогава бих била наистина доволна.

Лиза се изчерви.

— Това е нечувано! — извика тя. — Едуард, направи нещо!

— Елена, моля те! — каза с остър тон принц Фон Фрайберг.

— Защо направо не ме шамаросате и двамата? Нали съм малко дете! — извика Елена и с ярост хвърли чашата с шампанско на пода. Тя се разби на хиляди парченца.

За секунда в залата настана пълна тишина. След това започнаха да се чуват гласове и дори смях. Явно скандалът се харесваше на присъстващите.

Елена се обърна, мина през дансинга и тръгна към изхода.

За секунда принц Едуард остана като ударен от гръм, след това се опомни и я последва.

Оркестърът започна да свири, но никой не го забеляза.

Лиза хвана ръката на Едуард.

— Къде отиваш? — гневно извика тя.

Принц Фон Фрайберг я погледна.

— Трябва да настигна Елена. В това състояние не може да се прибере у дома сама. Освен всичко друго навън вали като из ведро.

— И защо да не може, ако смея да попитам? Тя е дошла с колата си.

— Прекалено много пи — отвърна Едуард.

— Вече е пълнолетна и трябва сама да носи отговорност за постъпките си — гневно каза Лиза, без да пуска ръката му.

— Лиза, моля те. Не мога да я оставя сама точно сега. Не и в това състояние. Аз съм отговорен за нея! — каза Едуард и се опита да освободи ръката си от нейната.

— От днес не си отговорен за нищо, свързано с принцеса Елена! — ядосано отговори Лиза Фразели. — Тя вече е на осемнайсет и може да се оправя сама. Ако не може да шофира и се удари в първото дърво, толкова по-зле за нея!

Едуард учудено я погледна. Лиза беше извън кожата си от ярост.

— Извини ме — каза принцът и тръгна към изхода.

Лиза тръгна след него.

— Ако сега тръгнеш след нея, няма да ме видиш повече — изсъска тя. — Когато се върнеш, няма да съм вече тук. Решавай!

Принц Едуард поклати глава.

— Съжалявам, Лиза, но трябва да отида — каза той и леко се усмихна. — Какво пък, това не е сватбеният ни ден, а само годеж. Поне няма да вляза в списъка с бившите ти съпрузи.

Лиза беше очаквала това да се случи рано или късно.

— Добре тогава. Добре е, че нещата се изясниха — каза тя. — От самото начало знаех, че я обичаш, но се надявах да не го осъзнаеш. Жалко — вдигна рамене Лиза. — Мисля, че ако се бяхме оженили, нямаше да станеш един от бившите ми съпрузи. Въпреки това ти пожелавам щастие с малката принцеса. В крайна сметка човек не може да има всичко на този свят.

Едуард кимна, отвори вратата и излезе. Навън валеше като из ведро.

Елена не беше сигурна дали погледът ѝ беше замъглен от дъжда или от сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

Шосето пред нея блестеше, мокро от проливния дъжд. Чистачките не смогваха да изчистят водата от предното стъкло на колата ѝ.

Елена се замисли за богато украсения и осветен от кристални полилеи замък и официално облечените хора, които продължаваха да празнуват и без нея.

Младата принцеса беше решила повече никога да не прекрачи прага на замъка на Едуард. Той се беше сгодил за Лиза Фразели, а Елена се беше изложила пред всички гости.

Принцесата усети, че страните ѝ се изчервиха от срам. Тя се срамуваше не защото беше счупила чашата, а от това, че буквално се беше хвърлила на врата на Едуард.

Тя никога нямаше да му прости, че я отхвърли, макар че принцът не можеше да постъпи по друг начин — все пак тази вечер се сгодяваше за друга.

Това обаче ѝ беше все едно. Беше изпила много шампанско и се беше влюбила в мъж, който се оказа отдаден на друга. Може би точно заради това се беше страхувала да осъзнае любовта си към него преди — за да не го загуби завинаги.

Но как можеше и да е другояче — Едуард винаги беше гледал на нея като на малко и беззащитно дете, което имаше нужда от наставления и съвети.

Гневна на себе си, тя натисна газта. На следващия завой Елена се опита да намали, но разбра, че е загубила контрол над колата. Тя се завъртя, обърна се в другата посока и спря в банкета.

След първоначалния шок Елена се опомни, отвори вратата и слезе, стъпвайки на мократа земя. Канавката се беше превърнала в истинска река. Елена се опита да я прескочи, но не можа, стъпи в нея и загуби едната си обувка.

— Проклето време! — изкрещя тя.

Елена се опомни и осъзна, че сама не може да върне колата обратно на пътя.

Кой можеше да помоли за помощ? Със сигурност не Едуард или някой от гостите му...

Елена потърси телефона си, за да се обади на пътна помощ. Екранът обаче беше тъмен, явно батерията се беше изтощила.

Изглежда всичко тази вечер се беше обърнало срещу младата принцеса.

Тя тъкмо се канеше да се върне обратно в колата и да се опита да я изкара на пътя, когато лицето ѝ беше осветено от фаровете на друг автомобил.

Надяваше се да е някой, който да може да ѝ помогне.

Колата спря и от нея слезе мъж. Висок и елегантен мъж с риза и смокинг.

Едуард!

О, не, тя не искаше да го вижда точно сега. Не и след сцената, която беше направила.

Искаше да си спести неудобството да го срещне след скандала, който беше станал по нейна вина. Принцесата се обърна и побягна нагоре по пътя. Загуби и другата си обувка, но сега това нямаше никакво значение.

— Елена!

Тя не го чу и продължи нататък.

След няколко секунди две силни ръце я хванаха за раменете и я спряха.

— По дяволите, Елена, какво правиш?

След тези думи Едуард я обърна към себе си.

— Остави ме на мира! — извика принцесата, опитвайки се да се освободи от хватката му.

— Няма да стане — каза той, продължавайки да я притиска към себе си.

— Нямах право на това! — извика Елена.

— Не, напротив. Имам.

— Защо?

Едуард я погледна. Лицето ѝ беше мокро от дъжда. Притисна я още по-силно и я целуна.

Елена забрави за всичко, случило се тази вечер, и отвърна на целувката, отпусвайки се в ръцете му. И двамата бяха мокри до кости.

— Няма да те пусна, защото те обичам, малко глупаче — каза принц Едуард, след като двамата тръгнаха към колата му.

— А Лиза?

— Ще намери друг за ролята на четвърти съпруг. Няма да съм аз. Имам по-важни неща за вършене.

— И какви са те?

— Трябва да се грижа за моята бивша повереница. Не искам да й се случи нищо лошо сега, когато вече сама взема решенията си.

— Аха, така било значи...

Той я прекъсна с нова целувка.

— Като юрист и човек искам да се обвържа отново с теб пред Бога и закона.

— И как?

— Като се оженя за теб — засмя се той. — Явно съм обречен да се грижа за вас, принцесо Фон Монхайм. Завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.